

Twee genadewerken

door H.M.Riggle

Uitgave Gemeente Gods Nederland

Twee genadewerken

door H.M.Riggle
(vertaald uit het Duits)

UITGAVE GEMEENTE GODS NEDERLAND

1^e druk 2009

B-0900101

H.M. Riggle, 1900

Twee genadewerken

Oorspronkelijke titel: Two Works of Grace

Vertaald uit het Duits door Gemeente Gods Nederland

Gemeente Gods Nederland, Landgraaf/Leeuwarden 2008

www.gemeentegods.com

Omslagontwerp: Gemeente Gods Nederland

Drukwerk: Lulu Enterprises, Inc. www.lulu.com

Inhoud

De rechtvaardigmaking	5
De heiligmaking	10
De schepping	22
De zondeval en haar gevolgen of zonde in twee vormen	24
Het verzoenings – en zondoffer van Jezus	27
Het zoenoffer van Christus heeft een tweevoudige werking	29
Bijbelse voorbeelden van de twee werken	58
De apostelen dringen de gelovigen tot de ervaring van het tweede genadewerk	76
Besluit	86

Landgraaf/Leeuwarden, 2008

De rechtvaardigmaking

Rechtvaardigmaking betekent: kwijtschelding of vergeving van de zonden en vrijspraak van schuld en straf. Het is een handeling van de vrije genade van God waarin Hij de zondaar vergeeft en hem als gerechtvaardigd erkent op grond van het zoenoffer van Christus. Zo wordt het woord rechtvaardigmaking taalkundig in overeenstemming met zijn letterlijke betekenis opgevat. Nu willen we zien wat de Schrift daarover zegt:

“Zo zij u dan bekend, mannen broeders, dat door Deze u vergeving der zonden verkondigd wordt; En dat van alles, waarvan gij niet kondet gerechtvaardigd worden door de wet van Mozes, door Deze een ieder, die gelooft, gerechtvaardigd wordt” (Hand.13:38-39).

“En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is ... Wij besluiten dan, dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt, zonder de werken der wet” (Rom.3: 24, 28).

“Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van de toorn” (Rom.5:9).

De ware, nieuwtestamentische rechtvaardigmaking is echter niet alleen een vrijspreken door God van de begane zonden, zoals het onder het oude verbond (de wet) was, die het hart en het leven van de gerechtvaardigde onberoerd liet, ze is veel meer een krachtig werk van God in de harten. Ze wordt niet verkregen door wasdom, noch door het afleggen van uiterlijke vormen van zonden; ook niet door ontwikkeling of het doen van goede werken, maar ze komt alleen tot stand, doordat de Heilige Geest het

bloed van Jezus Christus werkzaam maakt aan onze harten.

Berouw tegenover God onzerzijds en geloof aan de Heere Jezus Christus zijn voorwaarden die God stelt, alvorens Hij de rechtvaardigmaking bewerkt. In dit werk zijn inbegrepen: bekering, wedergeboorte en aanneming bij God. Het is het werk van de genade Gods, dat aan de berouwvolle en bedroefde zondaar geestelijk leven meedeelt, hem alle begane zonden vergeeft, hem bij God in genade aanneemt en hem vrede bij God brengt. “Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onze Heere Jezus Christus” (Rom.5:1). “Want het Koninkrijk Gods is niet spijs en drank, maar rechtvaardigheid, en vrede, en blijdschap, door de Heilige Geest” (Rom.14:17).

Elk bewustzijn van schuld wijkt uit zijn hart, en de ziel wordt uit het zinnelijke element van de zonde overgezet in een geestelijk wezen van gerechtigheid, waar hij zich door hemelse invloeden omgeven weet. Hij is uit de macht van de satan overgezet in het Koninkrijk van Gods Zoon. Hij is een rank aan de Wijnstok, Christus Jezus geworden. “In Christus” is hij nu een “nieuwe schepping” geworden, het oude (zonde, hartstocht, schuld) is voorbij, zie, alles is nieuw geworden. Een nieuw leven is voor hem begonnen, hij is wedergeboren! God heeft hem in Zijn goddelijk gezin opgenomen, hij is kind van God en erfgenaam geworden. De vrees voor de dood en het gericht is van hem weggenomen, hij heeft de Geest van het kindschap ontvangen, door welke hij roept: “Abba, lieve Vader”.

Deze omkeer in hem zal ook in zijn omgeving bekend worden. Vroegere verkeerde gewoonten en zeden nemen een einde. Met het noodzakelijke waken en bidden en zich bevindende onder de klare, reine leer, heeft hij nu kracht om niet meer de wegen van de zonde te bewandelen. Dat brengt de rechtvaardigmaking in overeenstemming met de Schrift met zich mee: “Een ieder, die uit God geboren is, die doet de zonde niet” (1 Joh.3:9). “Een ieder, die in Hem blijft,

die zondigt niet” (1 Joh.3:6). Wie in Zijn Woord blijft, die behoort tot die rechtvaardigen, van wie Jezus zegt, dat zij de bekering niet van node hebben (Luk.15:7). Jes.26:7 spreekt in profetische geest: “Het pad van de rechtvaardige is geheel effen, de gang van de rechtvaardige weegt Gij recht”. Johannes zegt van hen: “Geliefden! Indien ons hart ons niet veroordeelt, zo hebben wij vrijmoedigheid tot God; ... omdat wij Zijn geboden bewaren, en doen, hetgeen behaaglijk is voor Hem” (1 Joh.3:21-22).

De rechtvaardigmaking verlost ons van de liefde tot de wereld, vooral van dingen als: wereldse kleding, werelds gezelschap, wereldse genoegens, plaatsen van werelds vermaak en onzedelijkheid. Dit sluit onder meer in: theater- en bioscoopbezoek, ook het kijken naar soortgelijke uitzendingen op TV en Internet, kaartspel, sportverdwazing en dergelijke meer. Leest u hierover: 1 Joh.2:15-17; Jak.4:4; Gal.6:14. De rechtvaardigmaking verlost ons ook van onbetamelijk taalgebruik, (vloeken en schelden e.d.), van gemopper, van lichtgeraaktheid, van hard, hardvochtig, ruw en verbitterd woordgebruik, bijvoorbeeld als men gehaast is, of meent beledigd te zijn (zie Ef.4:31). Ook zal een waarachtig gerechtvaardigde zijn naaste niet bedriegen, bijvoorbeeld als hij met hem handelt. Doet hij dit toch, dan verliest hij zijn genadestand (zie Matth.7:12). Ook zijn wij in deze (gerechtvaardigde) staat verlost van het gebruik van lichtzinnige en zotte taal (zie Ef.5:3-4).

Een gerechtvaardigde spreekt geen kwaad van zijn naaste, hij spreekt ook niet over de fouten en gebreken van andere mensen op een zodanige manier, dat het hen schade berokkent. Hij benadrukt eerder hun goede eigenschappen, dan hun fouten (zie Ef.4:29 en 32, Jak.4:11). God maakt ons in de rechtvaardigmaking vrij van jaloezie en hatelijke gevoelens jegens anderen, en van alle afgunst over het feit dat anderen het maatschappelijk beter hebben. De rechtvaardigmaking verlost ons ook van

eigenzinnigheid, wrevel en koppigheid. God bewaart ons in het geduld, als we vermaand, tegengesproken of verkeerd begrepen worden. (Zie: Gal.5:22 en Jak.3:17). Door de rechtvaardigmaking hebben we macht over onreine gewoonten, en over alle begeerlijkheden van het vlees. (Zie: Rom.6:12 en 14).

De maatstaf van de bijbelse rechtvaardigmaking is een heilig leven, een leven van wasdom en een dagelijkse toename van de vruchten des Geestes. “Maar het pad der rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot de volle dag toe” (Spr.4:18).

Maar hoewel alle daadzonden vergeven zijn, en het uiterlijk leven rein en heilig is en schijnt, zo is er toch in het hart achtergebleven de “vleselijke gezindheid” (1 Kor.3:1-3). Het is “de zonde” zoals deze in Hebr.12:1 wordt genoemd. Het is “de zonde” in het innerlijk wezen als een moreel element, of, m.a.w. de natuurlijke neiging tot het kwade, ook wel “erfzonde” genoemd. De Bijbel noemt het ook “de zonde, die in mij woont” (zie Rom.7:17), of “de oude mens”, (zie Rom.6:6; Ef.4:22 en 24; Kol.3:5-10). Ze wordt ook genoemd: “het vlees, dat tegen de Geest begeert” en nog gekruisigd moet worden (zie Gal.5:17 en 24; Rom.8:13).

Nu volgen enkele uiterlijke verschijningsvormen van “de oude mens” in ons innerlijk leven. Wanneer er dingen niet zo gaan als wij wensen, dan voelen we een neiging tot ergernis of boosheid opkomen, een zekere innerlijke onvriendelijkheid; of een gevoel van afweer wanneer we berispt of vermaand worden; of een lichtgeraakt en een snel gekwetst gevoel; een gevoel van zelfverheffing, bijvoorbeeld over ons uiterlijk, onze natuurlijke bekwaamheden, onze goede opvoeding en dergelijke meer; een heimelijk welgevallen wanneer we de aandacht van anderen hebben, in gesprekken de aandacht op onszelf vestigen, het afwijzen als anderen ons iets willen leren, mensenvrees, zelfzucht en dergelijke. Dit alles wordt teweeggebracht door de toestand die Paulus beschrijft als

“het vlees begeert tegen de Geest”, en wordt ook door Jakobus beschreven in Jak.4:1-10. Dat is de tweeslachtige toestand, die, als daar niet op een bijbelse wijze een eind aan gemaakt wordt, wankelmoedigheid, twijfel en zonde tot gevolg heeft, en het in de rechtvaardigmaking begonnen werk van de heiliging hindert, ja, ook een schadelijke uitwerking heeft.

Maar we willen bij dit alles daaraan denken, dat God Zijn kinderen genade genoeg geeft, om te allen tijde over deze dingen te zegevieren (zie 1 Kor. 10:13), en dat aan “de zonde” de heerschappij niet hoeft te worden overgelaten (zie Rom.6:12 en 14). Deze gesteldheid van het hart brengt dikwijls een schaduw van ontmoediging over de geestelijke hemel van de door het geloof gerechtvaardigde. De ziel zal spoedig smachten naar bevrijding daarvan, en hongeren en dorsten naar de overvloed van de genade en van de gave der rechtvaardigheid. Lees hierover: Rom.5:17; Matth.5:6.

Zonde kan niet binnengaan in de hemel. Zonder heiligmaking zal niemand de Heere zien; alleen de reinen van hart zullen God aanschouwen. Gods Woord zegt: “zie nu is het de dag des heils”. Daarom moet tijdens ons leven op aarde deze oude natuur, deze “wortel der bitterheid” verwijderd worden. De mens kan dat alleen niet doen; de lichamelijke dood verwijdert deze “oude mens” of “de zonde” niet. Daarmee is duidelijk, dat deze alleen maar uit het hart verwijderd kan worden, door een vrije daad van de genade Gods in de heiligmaking.

De heiligmaking

Heiligen betekent:

1^e. reinigen, zuiveren of heilig maken.

2^e van het verderf verlossen, van zonde te reinigen.

* Heiliging: de handeling, waardoor we heilig gemaakt worden.

Verder betekent het woord heilig: heil/zaligheid, volkomen of volmaakt zijn in moreel opzicht. Daarom is het van soortgelijke betekenis als reinheid van hart, gemoed en wil; vrij zijn van zonde en zondige neigingen.

We zien uit het bovenstaande het volgende: 1. Dat de woorden heiligheid of heiligmaking als een tot stand gekomen werk en volmaaktheid voor één en dezelfde toestand en voor deze ervaring gebruikt worden. 2. Dat allen, die deze ervaring gemaakt hebben, door deze ervaring van de inwonende zonde bevrijd moeten zijn. Dit is ook precies in overeenstemming met Gods Woord.

Volmaaktheid, indien toegepast op verlorene personen, heeft betrekking op het volmaakte morele herstel van de mens van de gevolgen van de zondeval. Het is de toestand van vrijheid van de zonde, zoals deze beschreven staat in Rom.6:7-22. Deze toestand van heiligheid wordt verkregen door het werk van de heiligmaking. “Want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden” (Hebr.10:14). Christus heiligde Zijn volk door Zijn eigen bloed. “Daarom heeft ook Jezus, opdat Hij door Zijn eigen bloed het volk zou heiligen, buiten de poort geleden” (Hebr.13:12). “En het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde” (1 Joh.1:7). Bijgevolg

gebruiken we deze beide woorden van gelijke betekenis door elkaar.

Heiligmaking wordt in de Schrift geleerd.

“Want dit is de wil van God, uw heiligmaking” (1 Thess.4:3).

“Dat u God van den beginne verkoren heeft tot zaligheid, in heiligmaking des Geestes, en geloof der waarheid” (2 Thess.2:13).

“Want God heeft ons niet geroepen tot onreinheid, maar tot heiligmaking” (1 Thess.4:7).

“Jaagt de vrede na met allen, en de heiligmaking, zonder welke niemand de Heere zien zal” (Hebr.12:14).

“Weest gij dan volmaakt, gelijk uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is” (Matth.5:48).

“Voorts, broeders, weest blijde, wordt volmaakt, weest getroost, weest eensgezind” (2 Kor.13:11).

“Daar wij dan deze beloften hebben, geliefden, laat ons onszelf reinigen van alle besmetting des vleses en des geestes, voleindigende de heiligmaking in de vreze Gods” (2 Kor.7:1).

“Daarom, nalatende het beginsel van de leer van Christus, laat ons tot de volmaaktheid voortvaren” (Hebr.6:1).

“Zij zijn niet van de wereld, gelijk Ik van de wereld niet ben. Heilig ze in Uw waarheid; Uw woord is de waarheid. Gelijk Gij Mij gezonden hebt in de wereld, alzo heb Ik hen ook in de wereld gezonden. En Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid. En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven zullen” (Joh.17:16-20).

In de geciteerde bijbelteksten worden de volgende waarheden geleerd:

1. dat het de wil van God is, dat alle gelovigen geheiligd worden
2. dat God alle gelovigen tot de heiligmaking beroept

3. dat Jezus de Vader om de heiligmaking van alle gelovigen bad
4. dat alle gelovigen een beslist gebod gegeven is, de heiligmaking te verkrijgen
5. dat zonder deze ervaring niemand de Heere zien zal.

De daarvoor getroffen voorzieningen

God is getrouw en rechtvaardig. Hij zal niets van ons verlangen, dat wij niet zouden kunnen volbrengen. Wanneer we Gods Woord onderzoeken, dan vinden we, dat vele voorzieningen getroffen zijn voor de heiligmaking van de kinderen Gods.

1. God Zelf: “En de God des vredes Zelf heilige u geheel en al; en uw geheel oprechte geest, en ziel, en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst van onze Heere Jezus Christus. Hij, Die u roept is getrouw, Die het ook doen zal” (1 Thess.5:23-24); “Het is God, Die mij met kracht omgordt; en Hij heeft mijn weg volkomen gemaakt” (Ps.18:33).

2. Het Woord: “Heilig ze in Uw waarheid; Uw woord is de waarheid En Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid” (Joh. 17:17 en 19); “Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot weerlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is; opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaakt toegerust” (2 Tim. 3:16-17).

3. Het ambt der prediking: “En Dezelfde heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars; tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning van het lichaam van Christus” (Ef.4:11-12); “Hem verkondigen wij, vermanende een ieder mens, en lerende een ieder mens in alle wijsheid, opdat wij een ieder mens volmaakt zouden stellen in Christus Jezus” (Kol. 1:28).

4. Geloof: “Om hun ogen te openen, en hen te bekeren

van de duisternis tot het licht, en van de macht van de satan tot God; opdat zij vergeving der zonden ontvangen, en een erfdeel onder de geheiligden, door het geloof in Mij” (Hand. 26:18); “En God, de Kenner der harten, heeft hun getuigenis gegeven, hun gevende de Heilige Geest, zoals ook ons; en heeft geen onderscheid gemaakt tussen ons en hen, gereinigd hebbende hun harten door het geloof” (Hand.15:8-9).

5. De Heilige Geest: “Opdat ik een dienaar van Jezus Christus zij onder de heidenen, het Evangelie van God bedienende, opdat de offerande der heidenen aangenaam worde, geheiligd door de Heilige Geest” (Rom.15:16).

6. Het lichaam en het bloed van Jezus Christus: “In welke wil wij geheiligd zijn, door de offerande van het lichaam van Jezus Christus, eenmaal geschied..... Want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden” (Hebr.10:10 en 14); “Daarom heeft ook Jezus, opdat Hij door Zijn eigen bloed het volk zou heiligen, buiten de poort geleden” (Hebr. 13:12).

Met het oog op al deze voorzieningen van Godswege zeggen wij, dat de mens die de heiligmaking niet ervaart, geen verontschuldiging heeft. “Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen?” (Hebr.2:3). O, gelovige ziel, hongert en dorst u naar een diepere ervaring, naar een grotere volheid van blijdschap? Zo ja, bedenk dan, welke voorbereidingen God getroffen heeft, om u een ervaring te geven, die elk verlangen van uw hart stilt. Ja, bedenk het goed, God de Vader, de Heilige Geest, Jezus Christus, Zijn volmaakte offer en kostbaar bloed, dit alles maakt u deze wonderbare ervaring tot zekerheid. We willen er nog opmerkzaam op maken, dat alle aangehaalde bijbelteksten, lijnrecht ingaan tegen de valse leer, dat de heiligmaking langs de weg van geleidelijke wasdom verkregen wordt.

Werkingen van de heiligmaking

Dikwijls verwarren de mensen de woorden “heiligmaking” en “volmaaktheid”, omdat zij aan deze woorden meer betekenis toekennen, dan hen naar het schriftgebruik toekomt. De heiligmaking maakt van ons geen volmaakte goden, maar volmaakte mensen, die op deze aarde leven. Toch maakt ze ons niet zo volmaakt, dat wij ons niet in ons oordeel zouden kunnen vergissen. Ook maakt de heiligmaking ons niet zo absoluut volmaakt, dat er geen verzoeken of aanvechtingen over ons komen, of dat wij daarvoor niet zouden kunnen zwichten. Neen, laat toch niemand zich zoiets inbeelden. Maar wij beweren wel, dat de heiligmaking in Jezus Christus ons volkomen vrijmaakt van de zonde en ons rein maakt, gelijk Hij rein is; (1 Joh. 3:3) en rechtvaardig, gelijk Hij rechtvaardig is (1 Joh. 3:7). Zie ook: Matth.6:33 en 2 Kor.5:21. En, Gode zij dank, deze ervaring kan gemaakt worden “al de dagen van ons leven”, maar slechts op deze ene voorwaarde: God in alles te gehoorzamen. Zie hiervoor: Hebr.9:13-14, 1 Joh.1:7; Rom.6:6,7,10,11,18 en 2.

Zouden we in nog duidelijker bewoordingen onze bevrijding van de zonde kunnen beschrijven? Deze ervaring herstelt het verloren evenbeeld Gods in onze zielen. Allen, die een even dierbaar geloof verkregen hebben, worden door het aannemen van deze allergrootste belofte de goddelijke natuur deelachtig. Zie 2 Petr.1:1-4, m.a.w.: “zij worden Zijn heiligheid deelachtig”; Hebr. 12:10. Zij “doen de nieuwe mens aan, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid” (Ef.4:24). “...Omdat gij uitgedaan hebt de oude mens met zijn werken, En aangedaan hebt de nieuwe mens, die vernieuwd wordt tot kennis, naar het evenbeeld van Hem, Die hem geschapen heeft” (Kol.3:9-10).

Hier zien we, dat het evenbeeld Gods voor ons bestaat in ware rechtvaardigheid en heiligheid. Dit evenbeeld wordt in

ons hersteld door het ervaren van een volkomen heil. In Christus Jezus worden wij gerechtvaardigd (“ontvangen we de gerechtigheid, die voor God geldt” volgens de Luthervertaling) zie 2 Kor. 5:21. “En wij allen, met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest” (2 Kor.3:18). Allereerst worden we uit schuld en schande tot de heerlijkheid van de rechtvaardigmaking verheven. Vanuit deze toestand verheft ons de Geest Gods tot de toestand van de volkomen heerlijkheid der heiligmaking, in het volkomen evenbeeld van de heerlijkheid des Heeren; van de ene heerlijkheid tot de andere, door de Geest des Heeren; deze Geest is het, die daar heiligt; (Rom.15:16).

Het werk van de heiligmaking beoogt en bewerkt echter ook een volkomen eenheid onder het volk van God. “Heilig ze in Uw waarheid; Uw woord is de waarheid... Opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij, en Ik in U, dat ook zij in Ons één zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt. En Ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij één zijn, zoals Wij Eén zijn; Ik in hen, en Gij in Mij; opdat zij volmaakt zijn in één” (Joh.17:17, 21-23)

“Want èn Hij, Die heiligt, èn zij, die geheiligd worden, zijn allen uit één; om welke oorzaak Hij Zich niet schaamt hen broeders te noemen” (Hebr. 2:11).

De vleselijke gezindheid is de wortel van alle scheuringen en van het sektewezen; zie 1 Kor.3:1-3. De heiligmaking neemt deze wortel uit ons hart (zie Hebr.12:15; Matth.12:33) en verwijderd daardoor de oorzaak van de scheuringen. Het resultaat daarvan is, dat kinderen Gods samen komen in volkomen eenheid, en de vrucht van deze eenheid is: “één hart en één ziel” (Hand.4:31-33), “eensgezind zijn, dezelfde liefde hebbende, van één gemoed en van één gevoelen zijnde” (Filipp.2:2), “dat gij allen hetzelfde spreekt in

een zelfde zin, en in een zelfde gevoelen” (1 Kor. 1:10). Allen hebben “één geloof”, (Ef.4:6), “allen zijn tot één Geest gedrenkt”, (1 Kor.12:13), “staan in één geest, met één gemoed en strijden in dezelfde toestand gezamenlijk door het geloof” (Filipp.1:27), “zij verblijden zich met elkaar” (1 Kor.12:26), ”zij komen samen met elkaar” (Hebr.10:25). Zij behoren allen tot de enige van God goed geordende Gemeente, het lichaam van Christus, de Gemeente van de levende God. Lees ook: Joh.10:16; Rom. 12:4,5 en Ef.4:4; Kol.1:24 en Kol.2:5.

Wanneer men nu de heiligingservaringen van de sekte-aanhangers naar deze maatstaf van het goddelijk Woord meet, dan schieten zij tekort en zullen op de dag des gericht bij God tekort schieten. Zij erkennen dit ook zelf en om hun geestelijke “naaktheid” te bedekken beweren zij: “We zijn één in de geest, innerlijk zijn we één, maar uiterlijk gescheiden”. Schande over zulk een bekentenis! Zij belijden, één in de geest te zijn, maar desondanks dragen zij uiterlijk, volgens hun eigen bekentenis, de vruchten van het vlees, „scheiding” genaamd. Nu kent men echter aan de vruchten de boom. Jezus bad voor een eenheid onder Zijn discipelen, die uiterlijk te herkennen was, “opdat de wereld gelove”.

Het geheim van de eenheid ligt in het volgende: „Eén God en Vader van allen, Die daar is boven allen, en door allen, en in u allen” (Ef,4:6) en “God is liefde” (1 Joh.4:8). “Opdat hun harten vertroost mogen worden, en zij samengevoegd zijn in de liefde”(Kol.2:2). “Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijn discipelen zijt, zo gij liefde hebt onder elkander” (Joh.13:35). “Wie zal ons scheiden van de liefde Gods?” (Rom.8:35).

Wanneer ontvangen we de heiligmaking?

Verschillende meningen en leren over het tijdstip van deze ervaring heersen er onder hen, die haar nog niet ontvangen hebben. Sommigen verleggen de heiligmaking naar de tijd

van de wedergeboorte. Daartegen echter neemt Gods Woord beslist stelling, doordat het overal het werk van de rechtvaardigmaking onderscheidt van de heiligmaking. Ook o.a. doordat er bijvoorbeeld in 1 Kor.3:1-3 enigen van de Korinthiërs worden voorgesteld als jonge kinderen in Christus, die nog niet als geestelijken beschouwd en behandeld werden, maar als nog vleeselijken, terwijl in het voorgaande hoofdstuk, de met de Heilige Geest vervulde kinderen Gods als volmaakten voorgesteld worden. Om de Korinthiërs tot de volmaaktheid of tot de voleinding van de heiligmaking aan te sporen schrijft hij hen de tweede brief. Zie 2 Kor.1:15 en 7:1. Dezelfde les geeft de apostel in de brief aan de Hebreeënen in hoofdstuk 5:11-14 en 6:1-3.

Anderen verleggen de heiligmaking naar het uur van de dood, nog anderen naar de overzijde van het graf, en weer anderen naar de tijd van de opstanding. Omdat dit een uiterst belangrijke zaak is, willen we het schriftwoord daarover nauwgezet beproeven. De heiligmaking is een stand van genade, die inbegrepen is in het verlossingswerk van Christus, en Gods Woord zegt in 2 Kor.6:2: “Ziet, nu is het de welaangename tijd, ziet, nu is het de dag der zaligheid”. En in Hebr.3:7-8 lezen we: “Heden, indien gij Zijn stem hoort, zo verhardt uw harten niet”. Beide teksten zijn vermaningen aan diegenen, die reeds wedergeboren zijn en aan de rechtvaardigmaking deel hebben, om voort te gaan en de heiligmaking te grijpen. Omdat Jezus om de heiligmaking van alle gelovigen bad, zei Hij: “Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart van de boze” (Joh.17:15). Paulus bad: “En de God des vredes Zelf heilige u geheel en al; en uw geheel oprechte geest, en ziel, en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst van onze Heere Jezus Christus” (1 Thess.5:23).

Volgens 1 Thess.4:16-17 en Joh.5:28-29 zal de tijd van de toekomst van onze Heere tevens het uur van de algemene opstanding der doden zijn. Met het oog op deze waarheid, kunnen bovenstaande teksten niet bewijzen, dat de

heiligmaking pas na de dood of ten tijde van de opstanding bewerkt wordt. Integendeel, ons wordt daarin geleerd, dat God deze genadestand Zijn kinderen hier in dit leven schenkt, en dat deze ervaring hen naar geest, ziel en lichaam voor al het kwade bewaard tot de toekomst van Christus. Natuurlijk zal deze genade slechts onder één voorwaarde ons deel blijven. Van onze kant wordt onvoorwaardelijke gehoorzaamheid verlangd. Zoals we al afdoende hebben aangetoond, wordt in het werk van de heiligmaking, de gerechtvaardigde van alle aangeboren boosheid of zonde bevrijd en wordt in het evenbeeld van God volkomen verheerlijkt.

Nu willen we zien wanneer dit kan geschieden. Wat zegt Gods Woord ons? “Maar nu, van de zonde vrijgemaakt zijnde, en Gode dienstbaar gemaakt zijnde, hebt gij uw vrucht tot heiligmaking” (Rom.6:22). “En vrijgemaakt zijnde van de zonde, zijt gemaakt dienstknechten van de gerechtigheid” (vs.18). ”Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen (vs.6). “Wij, die aan de zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in haar leven?” (vs.2). “Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven” (vs.8). „Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God” (Kol.3:3). “Kinderkens, dat u niemand verleide. Die de rechtvaardigheid doet, die is rechtvaardig, gelijk Hij rechtvaardig is” (1 Joh.3:7).

We vragen ons dan af: waar en wanneer is hij zo rechtvaardig? Antwoord: “Want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen. En onderwijst ons, dat wij, de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig, en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld” (Titus 2:11-12). “En een ieder, die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is” (1 Joh.3:3). Weer vragen we ons af: Waar en wanneer? Antwoord: “En God, de Kenner der harten,

heeft hun getuigenis gegeven, hun gevende de Heilige Geest, zoals ook ons ... gereinigd hebbende hun harten door het geloof” (Hand.15:8-9). “Hierin is de liefde bij ons volmaakt, opdat wij vrijmoedigheid mogen hebben in de dag des oordeels, namelijk dat gelijk Hij is, wij ook zijn in deze wereld” (1 Joh.4:17). “En aan de eed, die Hij Abraham, onze vader, gezworen heeft, om ons te geven, Dat wij, verlost zijnde uit de hand van onze vijanden, Hem dienen zouden zonder vrees. In heiligheid en gerechtigheid voor Hem, al de dagen van ons leven” (Luk.1:73-75).

We zouden nog veel meer van zulke teksten kunnen aanhalen, maar deze volstaan. We willen nu andere teksten naar voren brengen, om aan te tonen, dat ook de kinderen Gods uit vroegere tijden deze ervaring maakten en er naar leefden in deze wereld. Paulus schreef het volgende aan de Korinthiërs: “Paulus, ... aan de gemeente Gods, die te Korinthe is, de geheiligden in Christus Jezus, de geroepen heiligen, met allen, die de Naam van onze Heere Jezus Christus aanroepen” (1 Kor.1:1-2). En in hoofdstuk 6:11 zegt hij: “Maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd”. Terwijl velen onder de Korinthiërs (volgens 1 Kor.3:1-3) nog vleselijk gezind waren, hadden anderen het reinigende werk van de heiligmaking ervaren en waren geheiligd.

Judas richt zijn schrijven “aan de geroepenen, die door God de Vader geheiligd zijn, en door Jezus Christus bewaard” (Judas vs.1).

Petrus noemt de heiligen van zijn tijd “een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk” (1 Petr.2:9).

Het getuigenis van Paulus: “Zovelen dan als wij volmaakt zijn, laat ons dit gevoelen; en indien gij iets anderszins gevoelt, ook dat zal God u openbaren” (Filipp.3:15); “Wij, die aan de zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in haar leven?” (Rom.6:2); “Gij zijt getuigen, en God, hoe heilig, en rechtvaardig, en onberispelijk wij u, die gelooft, geweest

zijn” (1 Thess.2:10) en “Ik ben met Christus gekruisigd; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft” (Gal.2:20).

God ziet de persoon niet aan. Zijn verlossing komt een ieder toe. We hebben het getuigenis van de Schrift, dat onze vaders door het geloof geheiligd werden, en een heilige, onberispelijke wandel voerden temidden van een krom en verdraaid geslacht in hun tijd. En God zij dank, deze ervaring kan ook nu nog gemaakt en beleefd worden. “Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zovelen als er de Heere, onze God toe roepen zal” (Hand.2:39).

De heiligmaking bereidt ons voor op de hemel

“Jaagt de vrede na met allen, en de heiligmaking, zonder welke niemand de Heere zien zal” (Hebr.12:14). “Zalig zijn de reinen van hart; want zij zullen God zien” (Matth.5:8); “Hierin is de liefde bij ons volmaakt, opdat wij vrijmoedigheid mogen hebben in de dag des oordeels, namelijk dat gelijk Hij is, wij ook zijn in deze wereld” (1 Joh.4:17) en “Want alzo zal u rijkelijk toegevoegd worden de ingang in het eeuwig Koninkrijk van onze Heere en Zaligmaker, Jezus Christus” (2 Petr.1:11).

Voordat wij dit hoofdstuk afsluiten, geloof dat het tot eer van God zal zijn, enige vragen te beantwoorden, die zeer dikwijls in de gedachten van velen die naar het ware licht vorsen, opkomen.

Vraag 1: Als kleine kinderen de erfzonde in hun hart hebben (en geen zonde in de hemel kan komen), hoe kunnen dan deze kinderen, als ze sterven, gered worden?

Antwoord: Zij bevinden zich in een toestand van persoonlijke onschuld, en zijn niet verantwoordelijk voor de erfzonde in hen. Het bloed van Jezus Christus spreekt voor

hen, en de kinderen hebben deel aan Zijn heerlijkheid. “Zie, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt!” (Joh.1:29). Van zulke kinderen zegt Jezus: “hunner is het Koninkrijk der hemelen”.

Vraag 2: Hoe vergaat het mensen die gerechtvaardigd waren, en getrouw wandelden in het licht dat zij hadden, maar stierven zonder over de heiligmaking beleerd te zijn?

Antwoord: Ze zijn niet verloren, want God houdt de mens slechts verantwoordelijk voor het licht, dat hij had. “En een ieder, aan wie veel gegeven is, van die zal veel geëist worden; en wie men veel toevertrouwd heeft, van die zal men overvloediger eisen” (Luk.12:48). Geen mens die wedergeboren is, en in een duidelijke toestand van de rechtvaardigmaking sterft, kan verloren gaan, zolang hij niet gelegenheid en tijd had, de heiligmaking te ervaren. Zulke zielen staan in dezelfde verhouding tot God, als de kinderen, die sterven.

Vraag 3: Kan iemand, ondanks de ontvangen belering en overtuiging betreffende de heiligmaking in de toestand van de rechtvaardigmaking volharden, als hij de heiligmaking desondanks noch ervaart noch zoekt?

Antwoord: Beslist niet. “Wandelt, terwijl gij het Licht hebt, opdat de duisternis u niet bevange..... Terwijl gij het Licht hebt, gelooft in het Licht, opdat gij kinderen des Lichts moogt zijn” (Joh.12:35-36). “En die dienstknecht, die geweten heeft de wil van zijn heer, en zich niet bereid, noch naar zijn wil gedaan heeft, die zal met vele slagen geslagen worden” (Luk.12:47). “Want dit is de wil van God, uw heiligmaking” (1 Thess.4:3).

De schepping

“En God zeide: Laat Ons mensen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis...En God schiep de mens naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij ze” (Gen.1:26-27). Het was het Goddelijk voornemen van voor de grondlegging der wereld, om een rein en heilig volk te hebben, dat Hem hier op aarde diende. We lezen: “Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem (Christus), vóór de grondlegging der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor Hem in de liefde” (Ef.1:4).

De mens was, toen hij op de scheppingsdag uit de hand van God voortkwam, rein en heilig, geschapen naar Gods evenbeeld. Het was niet de uiterlijke mens - het lichaam - dat God naar Zijn beeld schiep, maar de innerlijke mens, de ziel. God is Geest. God is heilig. En het beeld, naar hetwelk Hij de mensen schiep, bestond, zo wordt ons medegedeeld, “in ware rechtvaardigheid en heiligheid”. “Ligt niet tegen elkander, omdat gij uitgedaan hebt de oude mens met zijn werken, en aangedaan hebt de nieuwe mens, die vernieuwd wordt tot kennis, naar het evenbeeld van Hem, Die hem geschapen heeft” (Kol.3:9-10); “En dat gij zoudt vernieuwd worden in de geest van uw gemoed, en de nieuwe mens aandoen, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid” (Ef.4 :23-24).

Dit evenbeeld ging de mens verloren door de zondeval; en het is dat evenbeeld, wat weer ons deel wordt door de verlossing van Jezus Christus. “Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt, en de Geest Gods in u woont?” (1 Kor.3 :16). “Of weet gij niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige

Geest, Die in u is, Die gij van God hebt, en dat gij van uzelf niet zijt?” (1 Kor.6:19). “Want gij zijt de tempel van de levende God; gelijk God gezegd heeft: Ik zal in hen wonen, en Ik zal onder hen wandelen; en Ik zal hun God zijn, en zij zullen Mij een volk zijn” (2 Kor.6:16). Zo erkennen we, dat de mens op de scheppingsmorgen rein en heilig was, zoals zijn Schepper. Hij wandelde en had gemeenschap met God.

De zondeval en haar gevolgen of zonde in twee vormen.

Het heerlijke bezit van zulk een zalig wezen kon slechts onder bepaalde voorwaarden van blijvende aard zijn. God gaf de mens een gebod, waaraan hij moest gehoorzamen; de straf voor het overtreden van dit gebod was de dood en het verlies van de zaligheid, die hij in de omgang met God genoot. “Zo nam de HEERE God de mens, en zette hem in de hof van Eden, om die te bouwen, en die te bewaren. En de HEERE God gebod de mens, zeggende: Van alle boom van deze hof zult gij vrij eten; maar van de boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten; want ten dage, als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven” (Gen.2:15-17). Maar omdat de mens aan de influisteringen van de satan gehoor gaf, werd hij ongehoorzaam en overtrad het gebod van God. En hij stierf, precies zoals God gezegd had. Hij stierf niet terstond de lichamelijke dood, maar de geestelijke. “De ziel, die zondigt, die zal sterven” (Ezech.18:4,20). Op het moment dat de mens zondigt is hij van God gescheiden en sterft de geestelijke dood.

Allen die Gods wet overtreden, worden dood verklaard; “En u heeft Hij mede levend gemaakt, daar gij dood waart door de misdaden en de zonden Ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft Hij ons levend gemaakt met Christus”(Ef.2:1,5). Zo verloor de mens het goddelijk beeld, waarnaar hij geschapen was en viel in de toestand van de zondaar. Als gevolg daarvan zijn sedert de val van Adam alle mensen die in deze wereld gekomen zijn, in het beeld van de gevallen Adam geboren; “En Adam leefde honderd dertig jaren, en gewon een zoon naar zijn gelijkenis, naar zijn

evenbeeld” (Gen.5:3). Dat wil zeggen, dat zijn gevallen zondige natuur van vader op zoon overgeërfd werd, en zo is het gehele menselijk geslacht deze verdorven natuur deelachtig geworden.

“Want het gedichtsel van ’s mensen hart is boos van zijn jeugd aan” (Gen.8:21); “Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mijn moeder mij ontvangen” (Ps.51:7); “De mens, van een vrouw geboren, is kort van dagen, en zat van onrust. Wie zal een reine geven uit de onreine? Niet één” (Job 14:1 en 4); “En wij waren van nature kinderen des toorns, gelijk ook de anderen” (Ef.2:3).

Indien nu de mens vanaf zijn jeugd, vanaf zijn geboorte, ja, vanaf zijn ontvangenis zondig is, dan moeten we vaststellen, dat hij met de kiem van de zonde in zijn hart in deze wereld geboren wordt.

Het is zijn natuur te zondigen; de neiging tot zonde is namelijk een deel van zijn morele wezen. Indien nu het gehele menselijk geslacht vanaf de geboorte zondig is, bij wie anders zou deze gevallen natuur haar begin vinden, dan bij hem, die als hoofd en representant, als eerste mens, verantwoordelijk werd voor de toestand van zijn nakomelingschap? Adam is het, door wie de zonde in de wereld is gekomen.

“Daarom, gelijk door één mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood; en alzo is de dood tot alle mensen doorgedaan, in welke allen gezondigd hebben” (Rom.5:12).

“Maar de dood heeft geheerst van Adam tot Mozes toe, ook over hen die niet gezondigd hadden in de gelijkheid van de overtreding van Adam” (vs.14); “Want indien, door de misdaad van één, velen gestorven zijn” (vs.15); “Want de schuld is wel uit één misdaad tot verdoemenis” (vs.16); “Want gelijk door de ongehoorzaamheid van die éne mens, velen tot zondaars gesteld zijn geworden” (vs.19).

We dienen te bedenken, dat Paulus ons in 1 Kor.3:1-3 toont, hoe de vleselijke gezindheid (de Adamsnatuur) nog na

de wedergeboorte door de Geest, in het hart blijft. Zie ook: Rom.7:17; Gal.5:24; Ef.4:22 en Kol.3:9. Hiermee is duidelijk aangetoond, dat dit de aangeboren zondige natuur is, want door de rechtvaardiging door het geloof hebben we de vergeving van alle begane zonden. De aangeboren zondige natuur wordt in de Schrift ook nog genoemd “de zonde, die ons lichtelijk omringd” (Hebr.12:1), “de oude mens” of “het lichaam der zonde” (Rom. 6:6), “het vlees” (Gal.5:17; Rom.8:7-9), “vleselijken, vleselijk” (1 Kor.3:1-3), “werken des duivels” (1 Joh.3:8), “zonde” (Rom.6:1,12,16,17,20 en Rom.7:7,8,11,13,14,17), “ongerechtigheid” (1 Joh.1:9) en “onreinheid” (Zach.13:1).

“Zonden” in het meervoud, zijn de overtredingen, de daadzonden, die mensen begaan vanaf de jaren dat zij zelf voor hun daden verantwoordelijkheid dragen. David riep tot de Heere: “Delg mijn overtreding uit” (Ps.51:3). “Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid” (1 Joh.1:9).

We zien uit het voorgaande zo onmiskenbaar als maar mogelijk is, dat de zonde in tweevoudige vorm bestaat: De aangeboren, inwonende zonde, en de daadzonde.

Het verzoenings – en zondoffer van Jezus

Het offer van Jezus Christus bedekt de zonde in haar beide vormen. Onder de wet van Mozes konden de mensen niet in die zin tot volmaaktheid komen, dat ze van alle zonden vrij werden. Zie: Hebr.10:1-2 en Pred.7:20.

De oudtestamentische jaarlijkse offers waren slechts een gedachtenis van de begane zonden. “Want het is onmogelijk, dat het bloed van stieren en bokken de zonden wegneemt” (Hebr.10:4). De hogepriester nam het bloed van het dier en offerde het voor zichzelf en voor de misdaden van het volk; zie Hebr.9:7,12,13. “Waarmee de Heilige Geest dit beduidde, dat de weg van het heiligdom nog niet openbaar gemaakt was, zolang de eerste tabernakel nog stand had” (Hebr.9:8). Het besprengen met het bloed van de dieren, heiligde de onreinen tot “reinheid des vleses” (hielp hen alleen af van de uiterlijke, de daadzonden). “Want indien het bloed der stieren en bokken, en de as der jonge koe, besprengende de onreinen, hen heiligt tot de reinheid des vleses” (Hebr.9:13). “En deze allen, hebbende door het geloof getuigenis gehad, hebben de belofte niet verkregen; alzo God wat beters over ons voorzien had, opdat zij zonder ons niet zouden volmaakt worden” (Hebr.11:39-40). (Want de wet kon niets volmaakt maken.) “Want de wet heeft geen ding volmaakt, maar de aanleiding van een betere hoop, door welke wij tot God naderen” (weer in gemeenschap met Hem treden, de goddelijke natuur weer deelachtig worden) (Hebr.7:19).

Aan de wereld was een Heiland en Meester beloofd, Die de mensen van de zonde zou verlossen; “Hij zal hun een Heiland en Meester zenden, Die zal hen verlossen” (Jes.19:20). Aan al de einden der aarde werd geboden, zich

tot God te wenden opdat zij behouden zouden worden; Jes.45:22. Hij is gekomen om Zijn volk zalig te maken van hun zonden; Matth.1:21 en Luk.2:8-14. Hij is Christus, de Heere, de Zoon van God. “Want hetgeen voor de wet onmogelijk was (omdat zij door het vlees krachteloos was), heeft God, Zijn Zoon zedende in gelijkheid van het zondige vlees, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees” (De inwonende, aangeboren zonde, de oude mens) (Rom.8:3).

“Maar nu is Hij eenmaal in de voleinding der eeuwen geopenbaard, om de zonde te niet te doen, door de offerande van Zichzelf” (Hebr.9:26). “Opdat Hij door de genade Gods voor allen de dood smaken zou” (Hebr.2:9). “Maar door Zijn eigen bloed, eenmaal ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing teweeggebracht hebbende” (Hebr.9:12); “Wetende dat gij niet door vergankelijke dingen, zilver of goud, verlost zijt uit uw ijdele wandeling, die u van de vaderen overgeleverd is; maar door het dierbaar bloed van Christus, als van een onbestraffelijk en onbevlekt Lam” (1 Petr.1:18-19). “Maar Deze, een slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende, is in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand Gods” (Hebr.10:12). “Want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden” (Hebr.10:14).

Zo werd de vrije en open Fontein geopend voor het huis van David en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde – de begane daad – en tegen de onreinheid – de inwonende zonde – door het bloed, dat ons rein maakt van alle zonde; zie Zach.13:1.

Het zoenoffer van Christus heeft een tweevoudige werking

Daar we in een van de voorgaande hoofdstukken zagen, dat de zonde zich in twee vormen bij ons vertoont, zo heeft God in Zijn genade gezorgd voor een tweevoudig middel daartegen. “Voor uw dubbele schaamte en schande zullen zij juichen over hun deel; daarom zullen zij in hun land erfelijk het dubbele bezitten; zij zullen eeuwige vreugde hebben” (Jes.61:7).

Ten eerste. Het bloed van Christus, indien het nabij het hart van de zondaar gebracht wordt, wast het al zijn daadzonden weg.

“Want ik heb u ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften” (1 Kor.15:3). “Want dat is Mijn bloed, het bloed van het Nieuwe Testament, dat voor velen vergoten wordt, tot vergeving der zonden” (Matth.26:28). “Want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden” (Matth.1:21). “Wast u, reinigt u, doet de boosheid van uw handelingen van voor Mijn ogen weg, laat af van kwaad te doen. ... Komt dan, en laat ons samen richten, zegt de HEERE; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol” (Jes.1:16,18). “Hem, die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed” (Openb.1:5).

Ten tweede. Het bloed van Christus, indien het nabij het hart van de gelovige gebracht wordt, reinigt van alle aangeboren- ofwel erfzonde, de vleselijke gezindheid, van

de oude mens.

“Daarom heeft ook Jezus, opdat Hij door Zijn eigen bloed het volk zou heiligen, buiten de poort geleden” (Hebr.13:12). “Ik schrijf u, kinderkens, want de zonden zijn u vergeven om Zijns Naams wil” (1 Joh.2:12). “Maar indien wij (de nieuw bekeerden – 1 Joh.2:12) in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde” (1 Joh.1:7).

“Zie, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt” (Joh.1:29).

Sommigen, die tegen de leer van een tweevoudig genadewerk zijn, zeggen, dat God geen half werk doet; Hij scheidt een volmaakt werk. Hierop antwoorden wij:

1. De rechtvaardigmaking is een werk van de genade (Gods) in onze harten. Wanneer God een zondaar aanneemt en hem rechtvaardigt, dan doet Hij een volmaakt en ingrijpend werk van rechtvaardigmaking.

2. De heiligmaking is een werk van Gods genade in de harten, en wanneer God een gelovige heiligt, dan doet Hij een volmaakt en ingrijpend werk van heiligmaking.

In dit hoofdstuk zullen we bewijzen, dat twee op elkaar volgende genadewerken in het Nieuwe Testament duidelijk geleerd worden, en evenzo in het Oude Testament door profetieën en in schaduwbeelden aangeduid waren.

Van Egypte naar Kanaän

Israëls knechtschap in Egypte is een voorbeeld van de knechtschap van de zonde. Hun bevrijding onder Mozes (die een voorbeeld van Christus was), hun doortocht door de Rode Zee, hun lofgezing, alles duidt op de heerlijke ervaring van de zonden vergeving. Hun oponthoud in de woestijn en wonderbare bewaring onder vele gevaren wijzen op het leven in de toestand (staat) van de rechtvaardigmaking. Het doortrekken van de Jordaan het

belofde land in, toont ons het werk van de heiligmaking. Het land Kanaän is een verwijzing naar de heerlijke ervaring van de volkomen heiligmaking, waarin wij ons al hier op aarde verheugen. “Want wij, die geloofd hebben, gaan in de rust” (Hebr.4:3). Dat is een toestand die geldt voor het heden. De gelovigen gaan reeds nu in dit Kanaän der rust in.

Het voorbeeld was tweevoudig. Omdat de doorgang door de Jordaan in het land Kanaän op het reinigende bloed van Christus wijst, waardoor wij in het heiligste (heilige der heiligen) ingaan – volmaakt geheiligd – is dit een ander heerlijk voorbeeld. Het land was vol Kanaänieten. Zij waren in Kanaän geboren en opgegroeid. De kinderen Israëls mochten zich volstrekt niet met hen inlaten, maar moesten hen volkomen vernietigen. Doordat ze alle Kanaänieten, die daar geboren en opgegroeid waren, volkomen vernietigden, zouden de kinderen Israëls het land bezitten, en van de om hen heen wonende vijanden rust hebben. “Het zal dan geschieden, als u de HEERE, uw God, rust gegeven zal hebben, van al uw vijanden rondom, in het land, dat u de HEERE, uw God, ten erve zal geven, om dat erfelijk te bezitten” (Deut.25:19) “Hij dan zeide: Zou Mijn aangezicht moeten meegaan, om u gerust te stellen?” (Ex.33:14).

Welk een heerlijk voorbeeld is dit van de volheid van de verlossing, die wij in Christus bezitten! De verschillende neigingen tot het kwade, de ergernis, de zelfzucht, het streven geëerd te worden, de hoogmoed, de afgunst, enz. zijn ons aangeboren. Dit zijn de innerlijke vijanden, die tegen de wet van God zijn, en zij veroorzaken aan het gerechtvaardigde kind van God veel leed. Er vindt een innerlijke strijd plaats. Maar, geloofd zij God, Christus kwam om de werken van satan in ons te verstoren, namelijk door ons van onze vijanden te verlossen. “Dat wij, verlost zijnde uit de hand van onze vijanden, Hem dienen zouden zonder vrees, in heiligheid en gerechtigheid voor Hem, al de dagen van ons leven” (Luk.1:74-75). Dit geschiedt bij het heerlijke

werk van de heiligmaking. Iedere innerlijke vijand wordt verdelgd, en wij hebben „rust”; een rust, die ons voor altijd vrede en zekerheid geeft.

Sommigen menen in hun verblindheid, dat met Kanaän de hemel wordt bedoeld, maar dat is niet zo. Wanneer we eenmaal in de hemel zijn, zijn er geen vijanden meer die door strijd verdreven moeten worden. Door vele schriftplaatsen wordt bewezen, dat met Kanaän de toestand van de volkomen heiligmaking beschreven wordt.

We zullen nu het verbond met Abraham in beschouwing nemen. We lezen hierover in: Gen.12:1-7; Gen.13:14-17; Gen.15:5,18; Gen.17:1-8; Gen.22:15-18. Leest u eerst deze bijbelplaatsen met aandacht door. Het was een wonderbaar verbond. Het bevatte een menigte aan beloften, welke, indien ze op de juiste wijze ingedeeld worden, op het volgende neerkomen:

1. “Ik zal u tot een groot volk maken” en “Ik zal uw zaad stellen als het stof der aarde”, “als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan de oever der zee is” (Gen.13:16; Gen.15:5; Gen.22:17). “Aan uw zaad heb Ik dit land gegeven, van de rivier van Egypte af, tot aan die grote rivier, de rivier Frath” (Gen.15:18).

2. “Gij zult tot een vader van menigte der volken worden!” (Gen.17:4). “En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde” (Gen.22:18). “En Ik zal u, en uw zaad na u, het land van uw vreemdelingschappen geven, het gehele land Kanaän, tot eeuwige bezitting” (Gen.17:8).

De eerste van deze beloften had letterlijk betrekking op de nakomelingen van Abraham, namelijk de belofte hem (uit zijn gezin) “tot een groot volk te maken”, terwijl de tweede betrekking had op de Messias en Zijn gezin, die in de geest het zaad van Abraham is. Deze beloften – de eerste, bestemd voor één volk, de tweede voor alle volken; de eerste voor het vleselijke en tijdelijke, de tweede voor de geestelijke en eeuwige zegeningen; de eerste voor een

(bepaalde) tijd, de tweede voor alle tijden, en ook voor de eeuwigheid – bevatten de toekomstige bestemmingen van de mensheid. Zij zijn de hoofdbronnen van twee stromen van profetieën en beloften, die door alle tijden heenlopen en tenslotte uitmonden in de oneindige oceaan van de eeuwigheid. Het onderscheid tussen Israël en de heidenen wordt in deze beloften opgemerkt. Israël vertegenwoordigt hier het volk van Abraham; de heiden als een wereldburger – behorend tot de één of andere natie. Israël aan de ene zijde, en de heiden aan de andere, worden hier eerst als aan elkaar tegengesteld voorgesteld. Hoewel zij voor een lange tijdperiode door bijzondere leiding gescheiden waren, verenigen zij zich weer beiden in de Messias – ze worden in één lichaam door het kruis verenigd – waarin geen onderscheid is tussen Jood of Griek, gebundene of vrije, man of vrouw, maar allen zijn één in Christus Jezus. Twee testamenten, of ook twee verbonden genaamd “het oude en het nieuwe”, (het eerste en het andere/volgende) - werden op deze beloften gegrond. Het verbond van de Sinai (de wet) was op de eerste belofte gegrond, terwijl het Nieuwe Testament op het tweede gegrond is. De apostel toont ons, dat de beloften waarop het Nieuwe Testament opgericht is, beter waren dan die waarop het Oude testament opgericht was. “En nu heeft Hij zoveel uitnemender bediening gekregen, als Hij ook Middelaar van een beter verbond is, hetwelk in betere beloftenissen bevestigd is” (Hebr.8:6).

Inderdaad, geliefde lezer, groeide de gehele Joodse natie met al haar eigenaardigheden uit het eerste en de gehele christelijke Gemeente uit het tweede verbond. Als u nu aandachtig de volgende schriftplaatsen leest, zult u zien, dat de eerste beloften, welke letterlijk op het zaad van Abraham betrekking hadden, allen onder de wet in vervulling zijn gegaan: Deut.1:7-11; Deut.10:22; Hebr.11:22; Deut.34:1-4; Jozua 13 t/m Jozua 20; Ps.105:42-44; Neh.9:23-25.

De tweede beloften, welke betrekking hadden op de Messias en Zijn volk (waarvan de beloofde zegeningen geestelijk en eeuwig zouden zijn), bereikten nimmer hun vervulling onder de wet. Paulus, die over een menigte van goede mensen sprak, die onder de wet leefden, zegt: “En deze allen, hebbende door het geloof getuigenis gehad, hebben de belofte niet verkregen” (Hebr.11:39). Maar hij zegt verder dat God “wat beters” – namelijk de heerlijke vervulling van deze belofte – “over ons”, die in dit genadetijdperk van het Evangelie leven, “voorzien had” (vs.40). “Deze zaligspreking dan, is die alleen over de besnijdenis, of ook over de voorhuid?” (Rom.4:9). “Want de belofte is niet door de wet aan Abraham of zijn zaad geschied, namelijk, dat hij een erfgenaam der wereld zou zijn, maar door de rechtvaardigheid des geloofs. Want indien zij, die uit de wet zijn, erfgenamen zijn, zo is het geloof ijdel geworden, en de belofte te niet gedaan” (vs.13-14). “Daarom is zij uit het geloof, opdat zij naar genade zij; opdat de belofte vast zij al het zaad, niet alleen dat uit de wet is, maar ook dat uit het geloof van Abraham is, die een vader is van ons allen; Gelijk geschreven staat: Ik heb u tot een vader van vele volken gesteld” (vs.16-17).

Het voorgaande is zeer duidelijk. De massa der volken, die door het geloof, onder het stralende licht van het Evangelie in de kudde van Christus gebracht werden, en worden, zijn het geestelijk zaad van Abraham, aan wie de belofte gegeven werd. “Zo verstaat gij dan, dat zij, die uit het geloof zijn, Abrahams kinderen zijn” (Gal.3:7). “Want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus” (vs.26). “En indien gij van Christus zijt, zo zijt gij dan Abrahams zaad, en naar de belofte erfgenamen” (vs.29).

De lezer zal opmerken, dat terwijl de kinderen des geloofs Abrahams zaad zijn, die de belofte verkrijgen zouden, er een zaad bestaat, waardoor de belofte gegeven zou worden; want God sprak tot Abraham: “En in uw zaad

zullen gezegend worden alle volken der aarde” (Gen.22:18). Wie is dit zaad? Antwoord: “Hij zegt niet: En aan de zaden, als van velen; maar als van één: En aan uw zaad, hetwelk is Christus” (Gal.3:16). “Opdat de zegening van Abraham tot de heidenen komen zou in Christus Jezus” (Gal.3:14). Christus is dus het zaad, door welke de zegen komen zou. Laten we nu bezien wat beloofd was. “En Ik zal u, en uw zaad na u geven ... het gehele land Kanaän, tot eeuwige bezitting”. Zie nu de vervulling van deze belofte: “Christus heeft ons verlost van de vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een ieder, die aan het hout hangt. Opdat de zegening van Abraham tot de heidenen komen zou in Christus Jezus, en opdat wij de belofte des Geestes verkrijgen zouden door het geloof” (Gal.3:13-14). “... en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zoveel als er de Heere, onze God, toe roepen zal” (Hand.2:38-39).

Christus zei tegen Zijn discipelen, dat ze te Jeruzalem moesten wachten, op “de belofte des Vaders”, namelijk “de doop met de Heilige Geest”; zie Luk.24:49 en Hand.1:4-5. Zij gehoorzaamden en ontvingen de belofte; Hand.2:1-4, 32, 33 en Hand.5:32.

Deze Heilige Geest is het, die ons heiligt. “Opdat de offerande der heidenen aangenaam worde, geheiligd door de Heilige Geest” (Rom.15:16). “Opdat de heidenen een offer worden, God aangenaam, geheiligd door de Heilige Geest” (Duitse vert.). “En nu, broeders, ik beveel u Gode, en het woord Zijner genade, Die machtig is u op te bouwen, en u een erfdeel te geven onder al de geheiligden” (Hand.20:32). “Opdat zij vergeving der zonden ontvangen, en een erfdeel onder de geheiligden, door het geloof in Mij” (Hand.26:18). “Opdat Hij barmhartigheid deed aan onze vaders, en gedachtig ware aan Zijn heilig verbond; (zie Gen.17:7-8) En aan de eed, die Hij Abraham, onze vader, gezworen heeft, om ons te geven, Dat wij, verlost zijnde uit

de hand van onze vijanden, Hem dienen zouden zonder vrees. In heiligheid en gerechtigheid voor Hem, al de dagen van ons leven” (Luk.1:72-75).

Deze teksten maken ons duidelijk, waar het om gaat. De ervaring van de volkomen heiligmaking of de volmaakte heiligheid is het geestelijke Kanaän, het land van de nog aanwezig zijnde rust, waarin diegenen ingaan, “die geloven” (zie Hebr.4:8-11). Laten we nog eens de genoemde schriftplaatsen overzien, met de aan Abraham, als de Vader der gelovigen, gegeven beloften en de vervulling hiervan.

1. God gaf aan Abraham een belofte, dat zijn zaad het land Kanaän zou innemen tot een eeuwig erfdeel.
2. Dit ging niet letterlijk in vervulling. De Joodse natie heeft, gedurende de tijd dat ze onder de wet van Mozes stond, de belofte niet ervaren (noch zal iemand ze ervaren die zich met de wet van Mozes bezighoudt).
3. De beloofde zegen kwam door Christus.
4. Door de wedergeboorte uit de Geest en het geloof aan Christus worden mensen kinderen Gods.
5. Alle kinderen Gods uit de Joden en heidenen in de nieuwtestamentische tijd zijn het zaad van Abraham. En als zodanig zijn zij erfgenamen van de belofte, Gods erfgenamen en mede-erfgenamen van Jezus Christus.
6. Dit erfdeel wordt ons heel duidelijk beschreven als bestaande “in de doop met de Heilige Geest”, “heiligmaking” of “volmaakte heiligheid”. Deze uitdrukkingen hebben alle betrekking op dezelfde ervaring.
7. Deze ervaring maken we niet pas in de dood; neen, reeds hier op aarde wordt ze aangemerkt als een “gestorven zijn en een verborgen leven met Christus in God”, als „een wandel in de hemel”, als een “mede gezet zijn in de hemel in Christus Jezus”

(Ef.2:6). Ze wordt gemaakt door de oefening van het geloof en kan beleefd en genoten worden “al de dagen van ons leven”.

In het bovenstaande hebben we voldoende bewijs, dat de heiligmaking een tweede werk in het genadebesluit van God in Christus Jezus is, te ervaren door het geloof, evenals de rechtvaardigmaking.

De Joodse tabernakel

De tabernakel was de plaats, waar de kinderen Israëls gedurende de woestijnreis hun godsdienstige handelingen verrichtten, hun offers brachten en God aanbaden. Een beschrijving hiervan lezen we in Ex.26 en 17 en in Hebr.9:1-7. De tabernakel was door een voorhof omgeven, en had twee afdelingen, de eerste werd “het heilige” genoemd; of ook “het heiligdom”. De tweede afdeling werd “het heilige der heiligen” genoemd. Door een voorhangsel van rijk versierde stof was de eerste afdeling van de tweede afdeling gescheiden.

De tabernakel was een voorbeeld van de Gemeente Gods, de woonstede Gods in de Geest (Ef.2:22), welke de meerdere en volmaaktere tabernakel is, die niet, zoals de eerste, met mensenhanden is gemaakt; zie Hebr.9:7-11 en 1Tim.3:15. De tweevoudige afdeling en de verschillende godsdiensten in beide afdelingen, wijzen op de twee verschillende genadebewijzen van God in het hart van diegenen, die zich als levende steen laten invoegen in de tempel Gods.

Voor de ingang tot het heiligdom, maar binnen de voorhof (welke de toestand van de boetvaardige, berouwvolle, naar God zoekende zondaar voorstelt), stond het koperen altaar (Ex.27:1-8) en tussen het altaar en het voorhangsel stond het koperen wasvat, ook wasbekken of “gegoten zee” genoemd; zie Ex.30:17-21 en 1 Kon.7:23-26. Het altaar verwijst naar Christus, geslacht voor onze

zonden.

Tot dit altaar (Christus) komen wij en offeren onszelf, dood in zonden en misdaden; Christus vergeeft ons daar, en voert ons door het bad der wedergeboorte (Tit.3:5) door het wasbekken afgebeeld, of ook “door het bad des waters door het Woord” genoemd, (Ef.5:26) tot het nieuwe goddelijke leven. Door het geloof in Hem, die volgens Joh.10:7 en 9 de „Deur” is, gaan wij in de stand van de rechtvaardigmaking in; zie Rom.5:1.

Voordat men door het bovengenoemde voorhangsel in het heilige der heiligen kon binnengaan, stuitte men op het tweede, het gouden altaar; Ex.30:1-10. (In Hebr.9:4 wordt dit een gouden wierookvat genoemd en als tot het heilige der heiligen behorend aangemerkt.) Dit altaar moest door de hogepriester, jaarlijks, voordat hij het heilige der heiligen in kon binnengaan, met het bloed van het offerdier besprengd worden; zie Hebr.9:7 en Ex.30:10. Deze bijzondere eis (voorwaarde) wijst op een tweede offer, dat wij moeten brengen, voordat wij de overvloed van de genade en van de gave der rechtvaardigheid kunnen verkrijgen, waarvan in Rom.5:17 sprake is, en die ons als een volmaakt heil in de Schrift wordt beschreven.

Onderzoeken we nu in de juiste volgorde de volgende schriftplaatsen, dan worden we spoedig overtuigd, dat Jezus Zelf het Altaar is, Die temidden van Zijn Gemeente allen heiligt, die tot Hem komen.

“Wij hebben een altaar, van hetwelk geen macht hebben te eten, die de tabernakel dienen. Want welker dieren bloed voor de zonde gedragen werd in het heiligdom door de hogepriester, dier lichamen werden verbrand buiten de legerplaats. Daarom heeft ook Jezus, opdat Hij door Zijn eigen bloed het volk zou heiligen, buiten de poort geleden” (Hebr.13:10-12);

“Gij dwazen en blinden, want wat is meer, de gave, of het altaar, dat de gave heiligt? “ (Matth.23:19);

“Zo gij dan uw gave op het altaar zult offeren, en aldaar

gedachtig wordt, dat uw broeder iets tegen u heeft; laat daar uw gave voor het altaar, en gaat heen, verzoent u eerst met uw broeder, en komt dan en offert uw gave” (Matth.5:23-24);

“Want en Hij, Die heiligt, en zij, die geheiligd worden, zijn allen uit één; om welke oorzaak Hij Zich niet schaamt hen broeders te noemen” (Hebr.2:11);

“Ik zal hen ook in Mijn huis en binnen Mijn muren een plaats en een naam geven beter dan van de zonen en van de dochters; een eeuwige naam zal Ik een ieder van hen geven, die niet uitgeroeid zal worden. En de vreemden, die zich tot de HEERE voegen, om Hem te dienen, en om de Naam des HEEREN lief te hebben, om Hem tot knechten te zijn; al wie de sabbat houdt, dat hij die niet ontheiligt, en die aan Mijn verbond vasthouden; Die zal Ik ook brengen tot Mijn heilige berg, en Ik zal hen verheugen in Mijn bedehuis; hun brandoffers en hun slachtoffers zullen aangenaam wezen op Mijn altaar; want Mijn huis zal een bedehuis genoemd worden voor alle volken” (Jes.56:5-7);

“De beekjes der rivier zullen verblijden de stad Gods, het heiligdom der woningen van de Allerhoogste. God is in het midden van haar, zij zal niet wankelen; God zal haar helpen in het aanbreken van de morgenstond” (Ps.46:5-6);

“Want waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen” (Matth.18:20) en

“Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde” (1 Joh.1:7).

We hebben er al eerder op gewezen, dat, ondanks de ervaring van de rechtvaardigmaking van onze daadzonden, we toch nog de erfzonde in ons behouden. Daarom worden we in de Schrift opgeroepen, “tot volmaaktheid” voort te varen, tot “achter het voorhangsel” door te dringen, en “Zijn heiligheid deelachtig te worden” (Hebr.12:10), en er

wordt ons gezegd, dat onze heiligmaking Zijn wil is. Maar voordat we deze glorieuze ervaring kunnen maken, moeten we ons een tweede keer offeren op het gouden altaar, hetwelk ook Christus is.

Paulus vermaant in zijn brief de broeders te Rome, die al in de staat van de rechtvaardigmaking verkeerden: “En stelt uw leden niet der zonde tot wapenen der ongerechtigheid; maar stelt uzelf Gode, als uit de doden levend geworden zijnde, en stelt uw leden Gode tot wapenen der gerechtigheid” (Rom.6:13). “Alzo stelt nu uw leden, dienstbaar aan de gerechtigheid, tot heiligmaking” (Rom.6:19). “Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst. En wordt deze wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing van uw gemoed, opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehagelijke en volmaakte wil van God is” (Rom.12:1-2).

Niet aan zondaren, maar aan broeders worden deze eisen tot een nieuw offer gesteld, aan hen, die uit de dood levend geworden zijn, die dus wedergeboren zijn tot een nieuw leven. Zij zijn het, tot wie hier de boodschap gericht wordt, dat, om geheiligd te worden, zij zich God als een levend offer moeten overgeven. Dit mag niet uitgesteld worden tot het stervensuur, maar het moet daadwerkelijk nu geschieden, want er staat: “Ik vermaan u nu” (Duitse vert.).

Zulk een offer houdt het volgende in: Het is een volkomen wijding, uit het diepst van het hart, van het gehele wezen en leven voor God; het is een kruisigen van de gehele eigen oude natuur; een doden van het vlees, van de eigen wil en van eer en aanzien bij de mensen. Er moet een doorgronden plaatsvinden van ons gehele zijn, in het licht van Gods Woord; Hebr.4:12-13. We moeten een stand tegen onszelf innemen, ons laten overtuigen laten door de Geest van God, totdat wij alle afgoden, die we nog

aanhangen, erkend en afgezworen hebben, totdat ons gehele innerlijk, de diepste beweegredenen van onze wil van de Goddelijke waarheid doordrongen en erdoor verlicht is.

Zijn we oprecht en vastbesloten bij zulk een zelfonderzoek, dan worden we ons bewust van menig schepsel in ons, die ons tot nu toe verborgen was, bijvoorbeeld hoogmoed, zelfzucht, liefde voor de eer van mensen, toorn, eigenwilligheid, valse deemoed, argwaan, overdrijving, ongeloof, ontmoediging, zelfverheffing, hardheid, vrees, bedrog, huichelarij, jaloezie, vleselijke lusten en vormelijkheid (uiterlijk wezen, zonder dat het hart erbij is). Dit alles zijn uitingen van het innerlijk verderf, “de oude mens” genaamd. “En er is geen schepsel onzichtbaar voor Hem, maar alle dingen zijn naakt en geopend voor de ogen van Hem, met Wie wij te doen hebben” (Hebr.4:13).

Deze innerlijke vijanden bedelen nu om de bewaring van hun “leven”, maar wij moeten onverbiddelijk blijven, onze oren toesluiten voor hun geschreeuw, en onze oude mens aan het kruis brengen, om daar gekruisigd, gedood en volkomen vernietigd te worden. Natuurlijk gaat dat niet zonder diepe zielensmarten. De oude mens sterft niet graag. Het is, alsof hem het rechter oog wordt uitgerukt, of de rechter arm wordt afgehouden. Iemand die dit doorgronden van het hart en zich laten kruisigen niet reeds ervaren heeft, kan zich geen voorstelling ervan maken, hoe diep en volkomen de overgave moet zijn, totdat het einde van de eigen natuur bereikt is; maar het ware afsterven van deze oude Adam in ons is de enige weg voor blijvende overwinning.

Sommigen komen tot een overgave en worden vermaand, alles op het altaar te leggen, terwijl ze nog nooit de diepte van de verdorvenheid van hun eigen natuur hebben erkend. Ze ervaren daardoor ook niet het afsterven van hun eigen aard of karakter en de vleselijke gezindheid. Waarschijnlijk valt hen, omdat ze zich zover aan God

overgeven, als zij licht ontvangen hebben, ook een zekere mate van zegen ten deel, maar zij zijn nog niet tot de bodem gegaan, en ontvangen daardoor niet de ware doop met de Heilige Geest en met vuur. Trekken van de vleselijke gezindheid zullen zich nog uiten in hun leven, in hun gesprekken enz. Zulke mensen zullen veel moeilijkheden in hun ervaring hebben.

Het loont zich om “diep te graven”. Wanneer het einde van het eigen wezen volkomen bereikt is, kan de gelovige zich tot God verheffen, hij grijpt het ene offer van Christus, waardoor God allen volmaakt, die geheiligd worden; “Want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden” (Hebr.10:14). God zendt het vuur, waarmee het offer gezouten moet worden; “Want een ieder zal met vuur gezouten worden, en iedere offerande Zal met zout gezouten worden” Mark.9:49. Het vuur van de goudsmid reinigt en loutert van alle nog aanklevende onreinheden; “Maar wie zal de dag van Zijn toekomst verdragen, en wie zal bestaan, als Hij verschijnt? Want Hij zal zijn als het vuur van een goudsmid, en als zeep van de voller. En Hij zal zitten, louterende, en het zilver reinigende, en Hij zal de kinderen van Levi reinigen, en Hij zal ze doorlouteren als goud, en als zilver; dan zullen zij de HEERE spijsoffer toebrengen in gerechtigheid” (Mal.3:2-3) en “En Ik zal Mijn hand tegen u keren, en Ik zal uw schuim op het allerreinste afzuiveren, en Ik zal uw tin wegnemen” (Jes.1:25), en het Altaar, Christus heiligt ons door Zijn bloed; “Gij dwazen en blinden, want wat is meer, de gave, of het altaar, dat de gave heiligt?” (Matth.23:19) en “Wij hebben een altaar, van hetwelk geen macht hebben te eten, die de tabernakel dienen. Want welker dieren bloed voor de zonde gedragen werd in het heiligdom door de hogepriester, dier lichamen werden verbrand buiten de legerplaats. Daarom heeft ook Jezus, opdat Hij door Zijn eigen bloed het volk zou heiligen, buiten de poort geleden” (Hebr.13:10-12). In dat ogenblik van de volkomen overgave

wordt het “lichaam der zonde” in ons te niet gedaan; “Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen” (Rom.6:6). “En wij allen, met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid (de rechtvaardigmaking) tot heerlijkheid (de heiligmaking), als van des Heeren Geest” (2 Kor.3:18).

Dit is de ervaring, welke wij moeten maken, voordat het woord van Paulus in Kol.3:3 op ons van toepassing is: “Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God”. Dit geschiedt er met ons, indien wij op de vermaning in Hebr.10:19-22 acht slaan en deze opvolgen; “Daar wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben, om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, op een verse en levende weg, welke Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is, door Zijn vlees; en daar wij hebben een grote Priester over het huis Gods; zo laat ons toegaan met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, onze harten gereinigd zijnde van het kwaad geweten, en het lichaam gewassen zijnde met rein water” (Hebr.10:19-22). Hier worden “broeders” vermaand, wier harten besprengd zijn, die los zijn van het kwaad geweten, als mensen, die de ervaring van de wedergeboorte reeds gemaakt hebben. Zij worden vermaand vrijmoedig in te gaan in het heilige der heiligen door het bloed van Jezus, waar alleen God Zich in al Zijn heerlijkheid openbaart. Kunnen menselijke woorden op duidelijker wijze een tweede genadewerk leren?

“Heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing van de Heilige Geest; Die Hij over ons rijkelijk heeft uitgegoten door Jezus Christus, onze Zaligmaker” (Titus 3:5-6). Dit stelt ons de zaak duidelijk voor ogen. De

verlossing tot op het uiterste wordt verkregen niet door werken der gerechtigheid, die wij kunnen doen, maar door werken der genade, die God in ons tot stand brengt. De apostel noemt ze hier: 1. Het bad der wedergeboorte. 2. De vernieuwing van de Heilige Geest, over ons uitgegoten. Dit is een positief bewijs.

“En uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, ook genade voor genade” Joh.1:16. Christus beloofde de Zijnen, dat wil zeggen Zijn Gemeente, dat hun blijdschap vervuld zou worden; “Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat Mijn blijdschap in u blijve, en uw blijdschap vervuld worde” (Joh.15:11); “En in die dag zult gij Mij niets vragen. Voorwaar, voorwaar Ik zeg u: Al wat gij de Vader zult bidden in Mijn Naam, dat zal Hij u geven. Tot nog toe hebt gij niet gebeden in Mijn Naam; bidt, en gij zult ontvangen, opdat uw blijdschap vervuld zij” (Joh.16:23-24) en “Ik in hen, en Gij in Mij; opdat zij volmaakt zijn in één, en opdat de wereld bekenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt” (Joh.17:23). Deze teksten getuigen daarvan, dat deze vervulde blijdschap of volheid, gevonden wordt in een tweede genadebedeling; “genade voor genade”, is door velen zo vertaald. Dit maakt het nog duidelijker, dat het hier om twee op elkaar volgende genadewerken van de Heere in ons betreft.

“Daar wij dan deze beloften hebben, geliefden, laat ons onszelf reinigen van alle besmetting des vleses en des geestes, voleindigende de heiligmaking in de vreze Gods” (2 Kor.7:1). De broeders in Korinthe waren reeds in Christus (1Kor.1:30 “Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus”) daarom, gerechtvaardigd; maar het merendeel van hen was nog niet volkomen geheiligd. Zij hadden de vleselijke gezindheid; “En ik, broeders, kon tot u niet spreken als tot geestelijken, maar als tot vleselijken, als tot jonge kinderen in Christus. Ik heb u met melk gevoed, en niet met vaste spijs; want gij vermocht toen nog niet; ja, gij vermoogt ook nu nog niet.

Want gij zijt nog vleselijk; want omdat onder u nijd is, en twist, en tweedracht, zijt gij niet vleselijk, en wandelt gij niet naar de mens?" (1 Kor.3:1-3). Deze beschrijving toont hen hun ware toestand, en Paulus vermaant hen naar de volkomen heiligmaking te streven. De hier aangesprokene waren geen zondaren, maar "geliefden", kinderen Gods, die wel heilig waren, maar nog niet volkomen geheiligd waren. Het reinigen van "alle besmetting des vleses en des geestes" heeft betrekking op de verdorven natuur, en de broeders hadden de reiniging van deze natuur nodig. Dit is een duidelijk bewijs van een tweede reiniging.

Rom.5:1-5: "Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onze Heere Jezus Christus; door Wie wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade, in welke wij staan, en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, Die ons is gegeven". Weer vragen we ons af, kan iets duidelijker zijn?

1. Rechtvaardigmaking.

2. Een volgende genadestand, waarin wij staan, of bevestigd zijn, is – volkomen heiligmaking. "Versterkt, onberispelijk in heiligmaking voor God" (1 Thess.3:13). Elk van deze twee genadestanden wordt verkregen door geloof. In de tweede ervaring wordt ons de Heilige Geest gegeven als de "Trooster, Die bij ons zal blijven". Wil men deze ervaring eens maken met hetgeen in het eerste vers geschreven is, dan zou de rechtvaardigmaking verkregen worden door twee op elkaar volgende werken van het geloof. Moet men daarom niet vaststellen, dat de genade, waarin we staan, een andere toestand betekent, dan die van de rechtvaardigmaking? "Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof ... door Wie wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade, in welke wij staan". In deze tweede toestand is alle vleselijke gezindheid te niet gedaan, en de liefde Gods uitgestort in onze harten door de Heilige Geest. Dit is de ervaring van de volmaakte

liefde, waarvan in 1 Joh.4:17-18 sprake is; “Hierin is de liefde bij ons volmaakt, opdat wij vrijmoedigheid mogen hebben in de dag des oordeels, namelijk dat gelijk Hij is, wij ook zijn in deze wereld. Er is in de liefde geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft de vrees buiten; want de vrees heeft pijn, en die vreest, is niet volmaakt in de liefde”. Ze wordt beschreven in hoofdstuk 13 van de eerst brief aan de Korinthiërs.

De liefde is lankmoedig, zij is goedertieren. Ze is niet voorbarig, maar geduldig met alle mensen, zelfs met huichelaars en vervolgers, omdat zij eraan denkt, dat ook zij zielen hebben, die te redden zijn. Ja, de liefde wendt zich ook van de bitterste vijanden niet met korte en bitse antwoorden op hun vragen af, maar onderwijst hen met zachtmoedigheid en bewijst ware toegevendheid en geduld aan hen, die weerspanning en twistziek zijn. Volhardend hoopt en bidt de liefde, of God hen niet te eniger tijd berouw geeft, en dat ze de waarheid mogen erkennen. Ook bewijst ze geduld aan diegenen, die de waarheid maar langzaam begrijpen. Ook draagt ze de zwakheden van de kinderen Gods.

Sommigen verdragen wel in geduld, maar blijven niet vriendelijk. De liefde vervult u met de meest beminlijke zachtmoedigheid, en met de warmste en hartelijkste genegenheid voor hen, die u opzettelijk beledigen, en bij alle onrecht, moet u toch een zachte, tedere, en geduldige geest in al uw gedragingen, handelingen en woorden ten opzichte van de belediger voelen en bewijzen. Doet u dit altijd? Neemt u kritiek, verwijten, ja, tegenspraak en een verkeerd uitleggen van uw woorden aan, zonder enig gevoel van toorn of verweer? Bedenk, de liefde is lankmoedig en goedertieren.

De liefde is niet afgunstig. Ze benijdt de naaste niet, omdat het hem beter gaat dan u. Voelt u zich hier en daar achtergesteld, indien aan een ander de voorkeur gegeven,

of meer acht geslagen wordt? De volkomen liefde laat het niet toe, dat dergelijke gevoelens bij u opkomen.

De liefde handelt niet lichtvaardig, zij is niet opgeblazen. De liefde spreekt niet van zichzelf, ze pocht niet over haar goede opvoeding, natuurlijke gaven, successen, enz. Laat u in uw gesprekken met anderen doorklinken, dat u een uitverkoren werktuig in de handen van God bent en tracht u een betere indruk van uzelf te geven, dan werkelijk het geval is? De volkomen liefde stelt u in staat, u te verheugen, ook wanneer men u helemaal niet acht, en aan anderen juist veel eer bewezen wordt. Nee, ze is niet opgeblazen. Wie in de liefde staat, geeft niet voor iets te zijn, omdat hij niets is. Wanneer iemand toeneemt in zijn geestelijk leven en veel door God gebruikt wordt, zal hij anderen hoger achten dan zichzelf, en gevoelen, dat hij de geringste is onder de kinderen Gods. Gaat het u ook zo? Of voelt u zich gevleid, als u wordt geprezen, of wanneer u hoort, dat anderen goed over u spreken... Heeft u de goedkeuring van anderen meer lief dan hun kritiek? Houdt u ervan, om door anderen geacht te worden? In uw brieven, uw gesprekken, uw gebed, getuigenis, vermaning, en dergelijke, zoekt u dan de eer, die van God alleen komt? Denk ernstig en biddend na over deze zaak.

Ze handelt niet ongeschikt. De liefde tracht niet naar alleen maar uiterlijke bewijzen van de Goddelijke kracht, noch laat ze zich verleiden tot onbetamelijk gedrag jegens het andere geslacht. Dit komt voor bij diegenen, die voorgeven onder de invloed van de Goddelijke Geest te staan. Gods volk uit zich in lofprijzingen Gods en verheugt zich met luid geschal, maar het gaat daarbij altijd fatsoenlijk en ordelijk toe.

De liefde zoekt zichzelf niet. Ze is niet zelfzuchtig, maar zoekt het welzijn van anderen. Ze zoekt dikwijls anderen te helpen ten koste van eigen voordeel, zelfs daar, waar men het niet erkent. Indien iemand anders bevoorrecht wordt

en voor hetzelfde werk wat u doet, dubbele eer ontvangt, kunt u dat verdragen?

De liefde wordt niet verbitterd. Neen, ze wordt niet eens nerveus of zelfs vertoornd, wanneer alles verkeerd gaat. Wanneer de kinderen iets omgooien of breken dan wordt u niet verbitterd en begint niet te schelden of te slaan. Neen, u zult in uw hart geen toorn bespeuren. Was zo uw gedrag onder verzoeken van deze aard? Als u gehaast bent en anderen u hinderen door hun traagheid of eigenzinnigheid, voelt u zich dan opgewonden of gekwetst? Kunt u het verdragen, wanneer men uw meningen, plannen en overtuigingen miskent, zelfs als u weet dat u gelijk hebt?

De liefde denkt geen kwaad. Zij koestert geen liefdeloze argwaan. Ze geeft geen plaats aan beschuldigingen tegen de broeder en oordeelt niet eerder, dan ze beide partijen gehoord heeft en een duidelijk inzicht in de dingen heeft.

Zij verblijdt zich niet in de ongerechtigheid, maar zij verblijdt zich in de waarheid. De liefde volbrengt alle geboden Gods in blijmoedige gehoorzaamheid. Ze schrikt er niet voor terug, wanneer het Woord van God in Zijn oordelende scherpste over haar komt gelijk een hagelbui; zij ontwijkt géén van de geboden des Heeren.

Zij bedekt alle dingen, zij gelooft alle dingen, zij hoopt alle dingen, zij verdraagt alle dingen. Mijn broeder of zuster, bezit u deze liefde? Al het andere houdt op, maar de liefde „vergaat nimmer meer”.

Rom.1:16-17: “Want ik schaam mij het Evangelie van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een ieder, die gelooft..... Want de rechtvaardigheid Gods wordt erin geopenbaard uit geloof tot geloof”. Namelijk uit de eerste vrucht “van de rechtvaardigmaking” tot de tweede de “overvloed van de genade en van de gave der rechtvaardigheid”, “Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onze Heere Jezus Christus, door Wie wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade, in welke wij staan, veel meer

zullen zij, die de overvloed van de genade en van de gave der rechtvaardigheid ontvangen, in het leven heersen door die Ene, namelijk Jezus Christus”(Rom.5:1,2,17), “tot een even dierbaar geloof met ons” (2 Petr.1:1). “uw allerheiligst geloof” (Judas vs.20).

“En u..... daar gij dood waart door de misdaden en de zonden” (Ef.2:1). “Ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus; (uit genade zijt gij zalig geworden) En heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in de hemel in Christus Jezus” (vs.5-6). Ten eerste worden, zoals we zien, zondaren opgewekt, levend gemaakt; d.w.z. wedergeboren. Dan worden de nieuw geboren kinderen, door een tweede genadebewijs in het hemelse wezen gezet, dat betekent, in de volkomen heiligmaking. Vanaf dat moment leven ze in de heerlijkheid, ja ze zijn vervuld met eeuwige heerlijkheid. “En Ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij Mij gegeven hebt” (Joh.17:22). “Indien gij gesmaad wordt, om de Naam van Christus, zo zijt gij zalig; want de Geest der heerlijkheid, en de Geest van God rust op u” (1 Petr.4:14). “En wij allen, met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest” (2 Kor.3:18). “Dat Zijn gunstgenoten (heiligen) van vreugde opspringen, om die eer; dat zij juichen op hun legersteden” (Ps.149:5). Degenen, die dit tweede genadewerk ervaren hebben, zijn “mede gezet in de hemel in Christus Jezus” (Ef.2:6). Halleluja!

In het voorgaande zien we een tweevoudige opstanding. Dit tweevoudige wordt in andere teksten duidelijk getoond. Tweevoudige dood en tweevoudig leven. “Wat zullen wij dan zeggen? Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade te meerder worde? Dat zij verre. Wij, die aan de zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in haar leven? Of weet gij

niet, dat zovelen als wij in Jezus Christus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven, door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Want indien wij met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking van Zijn dood, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking van Zijn opstanding; dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen” (Rom.6:1-6).

In dit gedeelte is sprake van twee dopen. Door de eerste worden we overgezet in Christus. Het is een geestelijke doop. “Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt” (1 Kor.12:13). Dit heeft duidelijk betrekking op de wedergeboorte. In de tweede doop worden we door Jezus Christus in de Heilige Geest gedoopt, hetgeen de juiste betekenis is van Matth. 3:11. “Die na mij komt, is sterker dan ik..... Die zal u met de Heilige Geest en met vuur dopen”. Dit is de doop met de Heilige Geest. Het zal goed zijn op te merken, dat deze beide dopen “in de dood” leiden. Er moet dus een dood plaatsvinden, wanneer wij in Christus overgezet worden, en ook een dood, wanneer we met de Heilige Geest gedoopt worden. Het resultaat is, dat de oude mens gekruisigd wordt, en het lichaam der zonde (“het lichaam dezes doods” Rom.7:24) wordt te niet gedaan.

Het lichaam der zonde heeft alleen maar betrekking op de aangeboren verdorvenheid. Een lichaam bestaat uit verschillende leden. Zo ook het lichaam der zonde. Die leden zijn: hoogmoed, nijdigheid, zelfzucht, bedrog, geldzucht, mensenvrees, enz. De “oude mens” houdt beide in, zowel het zondige leven als de zondige natuur. Bij de rechtvaardigmaking worden het leven en “de werken” van de oude mens afgelegd, maar bij de heiligmaking wordt de zondige natuur, die inwendig in ons is, te niet gedaan. Bij de

rechtvaardig-making wordt het leven van de nieuwe mens – Jezus Christus – aangedaan; maar bij de heiligmaking worden we Zijn goddelijke natuur deelachtig; we worden “Zijn heiligheid” deelachtig; (zie Hebr.12 :10). Eerst dan zijn we in de volste betekenis een nieuwe schepping in Christus. “Het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden” (2 Kor.5:17). “Wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken” (Ef.2:10). Bij de rechtvaardig-making sterven we onze lievelingszonden, en in feite al onze zonden af en ook al wat van de wereld is, onze beste vrienden, onze goede naam, en ons aanzien in de wereld; dit alles sterven we af. Bij de heiligmaking laten we de volkomen vernietiging en de dood van alle schepsels van de verdorven natuur toe – onze innerlijke vijanden, waarmee we geboren zijn en die in ons opgegroeid zijn.

In verband met het bovenstaande willen we nu het tweevoudige leven in beschouwing nemen. De zondeval van Adam bracht de dood over de gehele mensheid; ja, voerde hen in de dood. “Daarom, gelijk door één mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood” (Rom.5:12). Niet alleen kwam de dood als een gevolg van de daadzonden, maar de bestanddelen van de dood werden van onze voorouders geërfd; ze werden in de harten van de mensen ingeplant. Het Woord leert duidelijk, dat de dood over de gehele mensheid van Adam tot op Christus heerste. Maar laten we horen naar Jezus’ woorden, hoe Hij de wereld de blijde boodschap brengt: “Ik ben gekomen, opdat zij het leven hebben, en overvloed hebben” (Joh.10:10). Hier hebben we nu “het leven en overvloed”, of, volgens de Engelse vertaling: “het leven en het volkomener leven”. In de wedergeboorte worden we tot geestelijk leven opgewekt, en zijn we van de dood tot het leven ingegaan. Maar, terwijl dit het geval is, bevinden zich toch nog de elementen van de dood in onze harten. Deze worden in de heiligmaking uit de harten verwijderd, en dan ontvangen we het volkomener leven.

Hand.19:2: “Hebt gij de Heilige Geest ontvangen, toen gij geloofd hebt?”, of, “sedert gij gelovig geworden zijt” (Eng.vert.). Deze tekst bewijst duidelijk, dat de Heilige Geest ontvangen wordt, nadat mensen gelovig geworden en uit God geboren zijn.

Ef.1:13: “In Wie gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte”.

1. Zij werden gelovig. Laat Gods Woord ons nu tonen, wat er gebeurt indien wij gelovig worden. “Want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid” (Rom.10:10). “Een ieder, die gelooft, dat Jezus is de Christus, die is uit God geboren” (1 Joh.5:1). “Die in de Zoon van God gelooft, heeft het getuigenis in zichzelf” (vs.10). “Door Deze, een ieder, die gelooft, gerechtvaardigd wordt” Hand.13:39).
2. **Nádat** zij geloofden, en niet, **ómdat** zij geloofden tot rechtvaardigmaking van hun zielen, werden zij verzegeld met de Heilige Geest der belofte.”In Wie ook gij zijt, nadat gij het woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Wie gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte” (Ef.1:13). Het is de Heilige Geest die heiligt; “geheiligd door de Heilige Geest” (Rom.15:16).

We vragen in de Naam van Jezus, wat kan nog duidelijker zijn? Eerst geloofden zij, toen werden zij wedergeboren en gerechtvaardigd. Daarna, dus later, werden zij verzegeld met de Heilige Geest – in één woord: geheiligd. In 2 Tim.3:16-17 staat: “Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot weerlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is; Opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaakt toegerust”. Hier zien we, dat de ervaring van de volmaaktheid aan ons meegedeeld wordt, nadat we “mensen Gods” geworden, dus wedergeboren, rechtvaardig gemaakt zijn. Daarom moet het een tweede genadewerk zijn.

“En Dezelfde heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars; Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning van het lichaam van Christus; Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van de Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de maat van de grootte der volheid van Christus” (Ef.4:11-13).

Wanneer zondaren tot God komen, en de eisen van de Schrift betreffende waarachtig berouw en oprechte bekering nakomen, dan vergeeft God hen en neemt hen op als leden van Zijn gezin. Zo worden zij heiligen. Deze heiligen worden daarna volmaakt gemaakt, en hiertoe heeft God het ambt van prediker ingesteld. Zijn wil is het, dat iedere heilige daartoe komt, de ervaring van de volkomenheid of volkomen heiliging te maken, ja zover, dat hij tot de maat van de grootte der volheid van Christus komt.

“Verlossende u van dit volk, en van de heidenen, tot welke Ik u nu zend; Om hun ogen te openen, en hen te bekeren van de duisternis tot het licht, en van de macht van de satan tot God; opdat zij vergeving der zonden ontvangen, en een erfdeel onder de geheiligden, door het geloof in Mij” (Hand.26:17-18). Ook deze tekst spreekt van twee genadewerken. Door de verlichting van het Evangelie zouden ze ontvangen: ten eerste de vergeving van de zonden en ten tweede een erfdeel onder de geheiligden.

“En nu, broeders, ik beveel u Gode, en het woord Zijner genade, Die machtig is u op te bouwen, en u een erfdeel te geven onder al de geheiligden” (Hand.20:32). Hier wordt ook duidelijk uitgesproken, dat de heiligen een erfdeel ontvangen door de heiligmaking, hetgeen zij echter zonder de heiligmaking niet bezitten. Wat dat erfdeel is wordt ons in Gal.3:14 beschreven als de “belofte des Geestes”, die ons heiligt. De geliefde broeders in Efeze, tot wie de apostel spreekt, moesten deze eerst nog ontvangen, althans

hadden nog niet allen deze “beloften des Geestes”. Het staat hier niet beschreven als een resultaat van de wasdom, maar als iets, dat hen gegeven zou worden; “door het geloof” en “door het woord Zijner genade”. Dit herinnert ons aan het woord des Heeren voor Zijn nog ongeheiligde discipelen: “Heilig ze in Uw waarheid, Uw woord is de waarheid” (Joh.17:17).

“Ik ben de ware Wijnstok, en Mijn Vader is de Landman. Alle rank, die in Mij geen vrucht draagt, die neemt Hij weg; en al wie vrucht draagt, die reinigt Hij, opdat zij meer vrucht drage Blijft in Mij, en Ik in u. Gelijk de rank geen vrucht kan dragen van zichzelf, zo zij niet in de wijnstok blijft; also ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft. Ik ben de Wijnstok, en gij de ranken; Zo iemand in Mij niet blijft, die is buiten geworpen, gelijk de rank, en is verdord; en men vergadert ze, en men werpt ze in het vuur, en zij worden verbrand. ... Hierin is Mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt; en gij zult Mijn discipelen zijn. ... Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat Mijn blijdschap in u blijve, en uw blijdschap vervuld worde” (Joh.15:1-11).

Ook hier zijn twee genadewerken duidelijk beschreven.

1e. We zijn ranken aan Christus, de ware Wijnstok geworden, toen wij uit de wilde olijfboom – het rijk van satan – in de goede olijfboom ingeënt zijn geworden; “Want indien gij afgehouden zijt uit de olijfboom, die van nature wild was, en tegen nature in de goede olijfboom ingeënt, hoeveel te meer zullen deze, die natuurlijke takken zijn, in hun eigen olijfboom geënt worden” (Rom.11:24) en “Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis, en overgezet heeft in het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde” (Kol.1:13). Dit “overgezet worden” in Jezus Christus wordt als een “opnieuw geschapen” beschreven. “Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken” (Ef.2:10) “Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbij gegaan, ziet, het is alles nieuw geworden” (2 Kor.5:17). “Zo is er dan nu geen

verdoemenis voor hen, die in Christus Jezus zijn” (Rom.8:1). Zulke mensen moeten nu in Christus Jezus blijven, of ze worden weggenomen en in het helse vuur geworpen (zie Joh.15:6).

De voorwaarden voor het blijven in Christus zijn: a. Een wandel zonder zonde. “Die zegt, dat hij in Hem blijft, die moet ook zelf also wandelen, gelijk Hij gewandeld heeft” (1 Joh.2:6). “Een ieder, die in Hem blijft, die zondigt niet” (1 Joh.3:6). b. Het vrucht dragen, namelijk de vrucht der heiligmaking, “Maar nu, van de zonde vrijgemaakt zijnde, en Gode dienstbaar gemaakt zijnde, hebt gij uw vrucht tot heiligmaking” (Rom.6:22) en de vruchten des Geestes; “Maar de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid” (Gal.5:22). Deze “nieuwe schepping”, dit overgezet worden in Christus, is altijd het werk van God. “En al deze dingen zijn uit God” (2 Kor.5:18).

We willen hier nog opmerken, dat Paulus duidelijk toont dat dit in Christus ingeënt worden “tegen de natuur” is. “Want indien gij afgehouden zijt uit de olijfboom, die van nature wild was, en tegen nature in de goede olijfboom ingeënt” (Rom.11:24). Wanneer een tak ingeënt is, bevat hij altijd het sap en de natuur van de boom waarvan hij is afgenomen. Neemt men bijvoorbeeld een tak van een zure appelboom, en ent deze in een zoete appelboom, dan wordt deze tak het leven en het sap van de zoete boom deelachtig, maar hij zal toch de natuur van de zure appelboom behouden. Heel natuurlijk zal hij zure appels naar zijn eigen aard voortbrengen, hoewel het leven van de zoete appelboom door hem heen stroomt. Hij zal nooit zoete appels dragen. Maar bij ons is het “tegen nature”, tegen de natuur in. Terwijl wij nog de “zure” natuur bezitten, nadat wij in Christus overgezet zijn, helpt ons dat in ons geënte “zoete leven” om zoete vruchten voort te brengen; “want de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid,

geloof, zachtmoedigheid, matigheid” (Gal.5:22). “Een goede boom kan geen kwade vruchten voortbrengen” (Matth.7:18).

2e. Degenen, die in Christus blijven en vrucht dragen, die reinigt de Vader, opdat zij meer vrucht dragen. Het Griekse woord, hier met reinigen vertaald, is hetzelfde, als Johannes gebruikt in 1 Joh.1:7 “Het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde”. Dat het dus een innerlijke, morele, een reiniging des harten is, waarvan in beide teksten sprake is, moet ons daardoor duidelijk zijn. Hier wordt weer gewezen op een tweede, van alle zonde reinigend, en door en door heiligend werk van de genade Gods.

Indien een tak ingeënt wordt, bevat hij altijd nog het sap en de natuur van de boom, waarvan hij is afgenomen; daarmee vermengt zich het sap van de boom, waarop hij wordt geënt. Daarom heeft de geënte twijg voordat hij de natuur van de stam door en door kan opnemen, nog een reiniging nodig van alle elementen van de eigen natuur. Zo dragen ook wij de natuur, het wezen van Adam, de oude mens nog met ons mee. De nieuwgeboren kinderen in Christus hebben dit vleselijke wezen nog in zich. “En ik, broeders, kon tot u niet spreken als tot geestelijken, maar als tot vleselijken, als tot jonge kinderen in Christus. Ik heb u met melk gevoed, en niet met vaste spijs; want gij vermocht toen nog niet; ja, gij vermoogt ook nu nog niet. Want gij zijt nog vleselijk; want omdat onder u nijd is, en twist, en tweedracht, zijt gij niet vleselijk, en wandelt gij niet naar de mens?” (1 Kor.3:1-3). Maar onze opdracht is het, door de Geest, de werkingen van het lichaam te doden, “Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen van het lichaam doodt, zo zult gij leven” (Rom.8:13), om als nieuwgeboren kinderkens, die van Christus zijn, het vlees met de lusten en begeerten te kruisigen; “Maar die van Christus zijn, hebben het vlees gekruisigd met de bewegingen en begeerlijk-

heden” (Gal.5:24). Dat houdt in: De oude mens afleggen en de nieuwe mens aandoen; “Te weten dat gij zoudt afleggen, aangaande de vorige wandeling, de oude mens, die verdorven wordt door de begeerlijkheden der verleiding; En dat gij zoudt vernieuwd worden in de geest van uw gemoed, en de nieuwe mens aandoen, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid” (Ef.4:22-24). Omdat wij echter niets kunnen doen in eigen kracht, moeten we in de Naam van Jezus tot de Vader komen, en als wij vrucht dragen, dan reinigt ons de Vader van dit vleeselijke wezen.

Er geschiedt hier geen uiterlijk werk, in eigen kracht, zoals sommigen menen, maar een innerlijk werk van de reiniging van de erfzonde. Dit geschiedt niet door wasdom, maar door de werking van het bloed van Jezus Christus. “Tegen de natuur” van Adam, dragen de waarachtig wedergeborenen reeds vruchten des Geestes, onvermengd, en opdat zij meer vrucht van de zelfde aard dragen, reinigt de Vader hen volkomen.

Bijbelse voorbeelden van de twee werken

In dit hoofdstuk zullen we enige voorbeelden aanhalen, van mensen die door twee op elkaar volgende werken verlost zijn.

De apostelen

Sommige mensen menen, dat de apostelen niet bekeerd waren tot op de Pinksterdag; en weer anderen leren, dat ze zowel gerechtvaardigd als geheiligd waren al vóór voor de Pinksterdag. Zulke tegengestelde beweringen komen van hen, die tegen de leer van twee genadewerken zijn. Nu wat betreft „tot de wet en de getuigenis”. Waren de apostelen wedergeboren of waarachtig bekeerd voor het Pinksterfeest? Gods Woord geeft op deze vraag heel beslist een bevestigend antwoord.

1. Christus, in Zijn persoonlijke tegenwoordigheid op aarde, bezat de macht te rechtvaardigen en zonden te vergeven. In Luk.7:37-50 lezen we het bericht van een vrouw, welke een zondares was. Zij kwam wenend tot Jezus en Hij zei tot haar: „Uw zonden zijn u vergeven”, ... “Uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede”. Tot de Farizeeën, die daar in huis waren, zei Jezus: „Haar zonden zijn haar vergeven, die vele waren”. En die mede aanzaten, begonnen bij zichzelf te zeggen: „Wie is Deze, Die ook de zonden vergeeft?” In Matth.9:2-6 lezen we: „En Jezus, hun geloof ziende, zeide tot de verlamde: Zoon! wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven”. Hij sprak deze woorden, opdat zij zouden weten dat de Zoon des mensen macht heeft op aarde om zonden te vergeven.

Als Jezus nu deze beiden hun zonden vergaf, dan is het

vanzelfsprekend, dat Hij Zijn discipelen, die alles verlieten om Hem na te volgen, ook hun zonden vergaf. Zijn uitnodiging gold alle mensen, die vermoeid en belast waren, met de belofte: „Ik zal u rust geven” (opnieuw doen leven). De discipelen ontvingen het nieuwe leven. Toen Jezus hen eens vroeg, of zij Hem ook wilden verlaten, zoals de anderen, antwoordde Simon Petrus Hem: „Heere, tot Wie zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens”.

2. Zij geloofden in Hem. „En Zijn discipelen geloofden in Hem” (Joh.2:11). „En wij hebben geloofd en bekend, dat Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God” (Joh.6:69). Wat heeft God beloofd aan degene die geloven? „Die geloofd zal hebben.... zal zalig worden” (Mark.16:16). „Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij en uw huis” (Hand.16:31). „Aan Deze geven al de profeten getuigenis, dat een ieder, die in Hem gelooft, vergeving der zonden ontvangen zal door Zijn Naam” (Hand.10:43). „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe” (Joh.3:16).

Wat voor uitwerking heeft het geloof op de mensen? “Een ieder, die gelooft, dat Jezus is de Christus, die is uit God geboren” (1 Joh.5:1). „Die in de Zoon van God gelooft, heeft het getuigenis in zichzelf” (1 Joh.5:10). „Een ieder, die gelooft, wordt door Deze gerechtvaardigd” (Hand.13:39). „Die in de Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven” (Joh.3:36). „Maar zovelen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven” (Joh.1:12).

Uit de mond van twee getuigen zal alle woord bestaan. We zien, de discipelen waren „van God geboren” en „hun zonden waren vergeven”, ze waren „gerechtvaardigd”, en hadden het getuigenis van de Geest, en waren „kinderen Gods”, alles reeds vóór Pinksteren. Dat zegt ons Gods

Woord. Laat God alleen waarachtig zijn, en alle mensen als leugenaars bevonden worden.

3. Zij waren wedergeboren. Wat betekent de wedergeboorte? Het is een werking van de vernieuwende genade Gods; het is de verandering, waardoor de wil en de natuurlijke vijandschap van de mens tegen God en Zijn heilige wet uit de weg geruimd worden, en het principe van de liefde tot God en Zijn eisen, of met andere woorden, heilige neigingen in zijn hart worden geplant.

4. Christus erkende hen als diegenen, die, zoals Hij, de wil des Vaders deden, en noemde hen Zijn broeders. „En wie zijn Mijn broeders? En Zijn hand uitstreckende over Zijn discipelen, zeide Hij: Ziet, Mijn moeder en Mijn broeders. Want zo wie de wil van Mijn Vader doet, Die in de hemelen is, die is Mijn broeder, en zuster, en moeder” (Matth.12:48-50).

5. Hun namen waren in de hemelen geschreven. „Doch verblijdt u daarin niet, dat de geesten u onderworpen zijn; maar verblijdt u veel meer, dat uw namen geschreven zijn in de hemelen” (Luk.10:20). Het is een feit, dat hun namen in het boek des levens waren opgetekend, en dat zij in overeenstemming met hun toenmalige erkentenis, vrij van zonden leefden, want God had gezegd: “Dien zou Ik uit Mijn boek delgen, die aan Mij zondigt” (Ex.32:33).

6. Zij hadden de Geest van God als Geest van hun kindschap, en ontvingen bijzondere uitrustingen voor bijzondere werken. „Doch wanneer zij u overleveren, zo zult gij niet bezorgd zijn, hoe of wat gij spreken zult.....Want gij zijt het niet, die spreekt, maar het is de Geest van uw Vader, Die in u spreekt” (Matth.10:19-20); lees ook Joh.20:22-23. Omdat zij reeds de Geest Gods bezaten en God hun Vader was, volgt hieruit, dat zij van God geboren waren.

7. Christus had hen uitverkoren en zond hen uit, om het Evangelie te prediken. Hij gaf hen de volgende opdracht en de volmacht: „Geneest de zieken; reinigt de melaatsen;

wekt de doden op; werpt de duivelen uit.” Het zou wonderlijk geweest zijn, wanneer deze mensen nog onbekeerd geweest zouden zijn, maar neen: „Ziet, Ik zend u als schapen in het midden der wolven” (Matth.10:8 en 16).

8. Zij hadden Zijn Woord aangenomen. „Ik heb Uw Naam geopenbaard aan de mensen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt. Zij waren Uwe, en Gij hebt ze Mij gegeven; en zij hebben Uw woord bewaard” (Joh.17:6). „Want de woorden, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, en zij hebben ze ontvangen” (vs.8). „Ontvangt met zachtmoedigheid het Woord, dat in u geplant wordt, hetwelk uw zielen kan zalig maken” (Jak.1:21).

9. Zij waren niet van de wereld. „Ik heb hun Uw woord gegeven; en de wereld heeft ze gehaat, omdat zij van de wereld niet zijn, zoals Ik van de wereld niet ben” (Joh.17:14). „Toen Ik met hen in de wereld was (dus vóór het Pinksterfeest en vóór de kruisiging), bewaarde Ik ze in Uw Naam. Die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik bewaard, en niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon der verderfenis, opdat de Schrift vervuld worde” (Joh.17:12).

10. Ze waren in Christus. „Blijft in Mij, en Ik in u. Gelijk de rank geen vrucht kan dragen van zichzelf, zo zij niet in de wijnstok blijft; alsoo ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft. Ik ben de Wijnstok, en gij de ranken” (Joh.15:4-5).

We willen onszelf hier twee vragen stellen:

1^e Hoe geraken mensen “in Christus”?

Wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus; dus door de nieuwe geboorte; (Ef.2:8-10).

Wij zijn verzoend in Christus Jezus; (Ef.2:14-16).

Wij zijn door de Geest in Christus Jezus gedoopt (1 Kor.12:12-13).

Wij zijn in Jezus ingeënt; (Rom. 11:24).

2^e Wat is hun ervaring?

Ze zijn daardoor nieuwe schepselen; (2 Kor.5:17).

Er is niets verdoemelijks in hen; (Rom.8:1).

Ze leven in Christus zonder zonden; (1 Joh.3:6).

We hebben hiermede voldoende bewijzen geleverd, om ieder weldenkend mens ervan te overtuigen, dat de discipelen gerechtvaardigd waren reeds vóór de Pinksterdag, ja, ook reeds vóór de kruisiging. Daarom is het een feit, dat Christus hen op de vervulling met de Heilige Geest wees, als op een innerlijke ervaring, die verschilde van die van de rechtvaardigmaking. Hij wees namelijk op de heiligmaking.

11. De volkomen heiligmaking was een nog voor hen liggende ervaring. Ondanks de ervaren rechtvaardigmaking, toonde zich bij hen nog de vleselijke gezindheid in de vorm van eerezucht, (Mark.9:33-34), wraakzucht, (Luk.9:51-56) en in vrees, (Luk.8:23-25; Matth.26:56; 1 Joh.4:18). Jezus bad voor hen toen Hij nog op aarde was: „Heilig ze in Uw waarheid; Uw woord is de waarheid..... Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid” (Joh.17:17 en 19). Hieruit zien we, dat hun heiligmaking nog voor hen lag. Men zou kunnen vragen in hoeverre Jezus Zichzelf heiligde. Daarop antwoorden wij: door Zijn lijden, Zijn vergoten bloed en Zijn dood, een wettische heiliging, waardoor de Vader Hem macht gaf, ons volkomen te verlossen. Zo werd Hij ons tot een overste Leidsman van onze zaligheid. “Want het betaamde Hem, om Wie alle dingen zijn, en door Wie alle dingen zijn, dat Hij, vele kinderen tot de heerlijkheid leidende, de overste Leidsman hunner zaligheid door lijden zou heiligen” (Hebr.2:10). “Hoewel Hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft, uit hetgeen Hij heeft geleden. En geheiligd zijnde, is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden” (Hebr.5:8-9).

Christus beloofde Zijn discipelen een andere Trooster, het persoonlijke in ons wonen van de Heilige Geest, Die de wereld niet kan ontvangen, Die hen alles leren zou en hen in al de waarheid zou leiden. “Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden. En Ik zal de Vader bidden, en Hij zal

u een andere Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in eeuwigheid; namelijk de Geest der waarheid, Die de wereld niet kan ontvangen; want zij ziet Hem niet, en kent Hem niet; maar gij kent Hem; want Hij blijft bij u, en zal in u zijn” en “Maar de Trooster, de Heilige Geest, Die de Vader zenden zal in Mijn Naam, Die zal u alles leren, en zal u indachtig maken alles, wat Ik u gezegd heb” (Joh.14:15-17 en 26); “Maar wanneer de Trooster zal gekomen zijn, Die Ik u zenden zal van de Vader, namelijk de Geest der waarheid, Die van de Vader uitgaat, Die zal van Mij getuigen” (Joh.15:26); “Maar wanneer Die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der waarheid, zal Hij u in al de waarheid leiden; want Hij zal van Zichzelf niet spreken, maar zo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen” (Joh.16:13-14). Hij beloofde hen ook volkomen blijdschap, die hen in de toekomst nog zou vervullen; “Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat Mijn blijdschap in u blijve, en uw blijdschap vervuld worde” (Joh.15:11); “Tot nog toe hebt gij niet gebeden in Mijn Naam; bidt, en gij zult ontvangen, opdat uw blijdschap vervuld worde” (Joh.16:24); “Maar nu kom Ik tot u, en spreek dit in de wereld, opdat zij Mijn blijdschap vervuld mogen hebben in zichzelf” (Joh.17:13). Dit alles had betrekking op de volkomen heiliging. Voor Zijn Hemelvaart gebood Hij hen terug te keren naar Jeruzalem en daar te blijven, totdat zij met de Heilige Geest gedoopt werden en met kracht uit de hoogte aangedaan waren. “En ziet, Ik zend de belofte mijns Vaders op u; maar blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte” (Luk.24:49) en “En toen Hij met hen vergaderd was, beval Hij hun, dat zij van Jeruzalem niet scheiden zouden, maar verwachten de belofte des Vaders, die gij, zeide Hij, van Mij gehoord hebt. Want Johannes doopte wel met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen. Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u

komen zal” (Hand.1:4,5 en 8).

12. De apostelen maakten een tweede ervaring in de verlossings-genade. Gehoorzaam aan het gebod des Heeren, aanbaden zij Hem en keerden naar Jeruzalem terug met grote blijdschap en waren te allen tijde in de tempel, lovende en dankende God; zie Luk.24:52-53. Dit was beslist geen bezigheid van onbekeerde mensen.

„En toen de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eendrachtig bijeen. En er geschiedde haastig uit de hemel een geluid, zoals van een geweldige, gedreven wind, en vervulde het gehele huis, waar zij zaten ... En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken” (Hand.2:1-4). „Opdat de offerande der heidenen aangenaam worde, geheiligd door de Heilige Geest” - „Opdat de heidenen een offer worden, God aangenaam, geheiligd door de Heilige Geest” (Rom.15:16 (Duitse vert.)). „Want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden. En de Heilige Geest getuigt het ons ook” (Hebr.10:14-15). Hier zien we, dat de apostelen geheiligd en volmaakt gemaakt werden na het tijdstip van hun rechtvaardigmaking. Deze ervaring kwam niet als een geleidelijk resultaat van hun geestelijke wasdom, maar was een plotselinge, machtige daad van God.

Vergelijken we nu de wandel van deze discipelen na hun toerusting met de Heilige Geest, met hun wandel die ons uit de daaraan voorafgaande tijd van hen beschreven staat, dan zien we, dat door deze doop een geweldige innerlijke verandering bij hen plaatsgevonden moet hebben. In plaats van elkaar nog te benijden en te trachten de voornaamste te zijn, gaf ieder zich moeite, om de ander onderdanig te zijn en waren zij één hart en één ziel. In plaats van nog met mensenvrees vervuld te zijn, zoals voorheen zo dikwijls het geval was, verkondigden zij het woord Gods zonder enige mensenvrees.

Enkelen willen beweren, dat deze ervaring alleen de

apostelen gold; maar het waren immers volgens Gods Woord honderd en twintig van de verzamelde discipelen; en we lezen, dat God van de heidenen getuigenis gaf „hun gevende de Heilige Geest, zoals ook ons; en heeft geen onderscheid gemaakt tussen ons en hen” (Hand.15:8-9). En wederom: „En gij zult de gave des Heilige Geestes ontvangen. Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zoveel als er de Heere, onze God, toe roepen zal” (Hand.2:38-39).

De gelovigen te Samaría

Hun bekering. “En Filippus kwam af in de stad van Samaría, en predikte hun Christus. En de scharen hielden zich eendrachtig aan hetgeen door Filippus gezegd werd, omdat zij hoorden en zagen de tekenen, die hij deed. Want van velen, die onreine geesten hadden, gingen deze uit, roepende met grote stem; en vele verlamden en kreupelen werden genezen. En er werd grote blijdschap in die stad.... Maar toen zij Filippus geloofden, die het Evangelie van het Koninkrijk Gods, en van de Naam van Jezus Christus verkondigde, werden zij gedoopt, beiden, mannen en vrouwen” (Hand.8:5-8 en 12). Zeker zal hier niemand loochenen, dat hier een grote opwekking plaatsvond, waar vele zielen zich tot God bekeerden.

1^e. Zij namen het Woord van God aan (vs.14). “Ontvangt met zachtmoedigheid het Woord, dat in u geplant wordt, hetwelk uw zielen kan zaligmaken” (Jak.1:21). “Gij, die wedergeboren zijt, niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende Woord van God” (1 Petr.1:23).

2^e. Zij hoorden oplettend toe wat Filippus zei.

3^e. Zij geloofden. “Een ieder, die gelooft, dat Jezus is de Christus, die is uit God geboren” (1 Joh.5:1).

4^e. Hun bekering werd tot grote blijdschap in die stad.

5^e. De bekeerden werden gedoopt, beiden, mannen en vrouwen (vs.12).

Hun heiligmaking. “Toen nu de apostelen, die te Jeruzalem waren, hoorden, dat Samaría het Woord Gods aangenomen had, zonden zij tot hen Petrus en Johannes; die, afgekomen zijnde, baden voor hen, dat zij de Heilige Geest ontvangen mochten. (Want Hij was nog op niemand van hen gevallen, maar zij waren alleen gedoopt in de Naam van de Heere Jezus.) Toen legden zij de handen op hen, en zij ontvingen de Heilige Geest.” “... Opdat de offerande der heidenen aangenaam worde, geheiligd door de Heilige Geest” (Rom.15:16). “Want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden” (Hebr.10:14).

De gelovigen te Efeze (Hand.19:1-6)

Zij waren gerechtvaardigd. “En het geschiedde, terwijl Apollos te Korinthe was, dat Paulus, de bovenste delen van het land doorreisde hebbende, te Efeze kwam; en enige discipelen aldaar vindende, zeide hij tot hen: Hebt gij de Heilige Geest ontvangen, toen gij gelooft hebt?” (vs.1-2).

1^e. Zij waren discipelen. Wat met discipelschap bedoeld wordt, leert Jezus ons in Gods Woord. “En wie zijn kruis niet draagt, en Mij navolgt, die kan Mijn discipel niet zijn..... Alzo dan een ieder van u, die niet verlaat alles, wat hij heeft, die kan Mijn discipel niet zijn” (Luk.14:27 en 33). “Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijn discipelen zijt, zo gij liefde hebt onder elkander” (Joh.13:35). “Hierin is Mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt; en gij zult Mijn discipelen zijn” (Joh.15:8).

2^e. Zij geloofden. Zij waren dus van God geboren. Zij waren gerechtvaardigd. Het is duidelijk dat zij bekeerd waren voordat Paulus hen vond om nog geheiligd te worden.

Hun heiligmaking. Nadat Paulus hen onderwezen had, en zij gedoopt waren in de Naam van de Heere Jezus, en Paulus hen de handen opgelegd had “kwam de Heilige Geest op hen, en zij spraken met vreemde talen, en

profeteerden” (Hand.19:6). Ongeveer acht jaar later schreef Paulus in een brief aan deze discipelen: “In Wie ook gij zijt, nadat gij het Woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Wie gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte” (Ef.1:13).

Cornelius de hoofdman (Hand.10)

Cornelius was gerechtvaardigd, al voor dat Petrus tot hem kwam. Hij was “Godzalig en vrezende God, met geheel zijn huis...” (vs.2). Onbekeerde mensen zijn niet godzalig. „De vreze des HEEREN is, te haten het kwade” (Spr.8:13). „Ik verneem in der waarheid, dat God geen aannemer des persoons is; maar in elk volk is die Hem vreest en gerechtigheid werkt, Hem aangenaam” (Hand.10:34-35). „De Engel des HEEREN legert Zich rondom degenen, die Hem vrezen, en rukt hen uit ... Vreest de HEERE, gij Zijn heiligen! want die Hem vrezen, hebben geen gebrek” (Ps.34:8 en 10).

Welk een krans van hemelse waarheden! Wie deze schriftplaatsen opmerkzaam leest en desondanks beweert, dat Cornelius en zijn huisgenoten onbekeerd waren, toen Petrus tot hen inging, maakt God tot leugenaar en brengt zijn eigen blindheid aan het licht.

“Een rechtvaardig man...” (vs.22). Het woord rechtvaardig of godzalig wordt van een mens gezegd, die zijn plichten tegenover God met de grootste nauwgezetheid vervult, die zich in de godzaligheid oefent. De rechtvaardigen oefenen zich in de godzaligheid, niet de zondaren. „Het pad van de rechtvaardige is geheel effen, de gang van de rechtvaardige weegt, Gij recht” (Jes.26:7). „De oprechten van weg zijn Zijn welgevallen” (Spr.11:20). „...rechtvaardigen, die de bekering niet van node hebben” (Luk.15:7). „Maar het pad der rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot de volle dag toe” (Spr.4:18). „Het huis der rechtvaardigen zal bestaan”

(wordt gezegend) (Spr.12:7).

De gebeden van Cornelius kwamen voor God. Er staat geschreven, dat Cornelius vele aalmoezen schonk en gedurig tot God bad. Hierin is hij werkelijk een lichtend voorbeeld voor menigeen, die in onze tijd belijdt geheiligd te zijn. „Hij bad gedurig tot God”. Zijn gebeden waren niet droog en zonder leven; want de engel sprak tot hem: „Uw gebeden en uw aalmoezen zijn tot gedachtenis opgekomen voor God” vs.4.

Zijn gebeden kwamen voor God en zijn aalmoezen werden voor God gedacht. Lezer, overweeg dit. Was hij nog een onbekeerd, in zonden levend mens? Laat het Woord Gods antwoorden: „En wij weten, dat God de zondaars niet hoort; maar zo iemand godvruchtig is, en Zijn wil doet, die hoort Hij” (Joh.9:31). „De HEERE is ver van de goddelozen; maar het gebed der rechtvaardigen zal Hij verhoren” (Spr.15:29). Deze getuigenissen bewijzen duidelijk, dat Cornelius zich in een gerechtvaardigde toestand bevond, toen Petrus tot hem kwam. Dit is een niet te loochenen feit. Verder willen we nu zien, hoe hij een tweede ervaring van de verlossingsgenade maakte, toen Petrus kwam, namelijk: zijn volkomen heiligmaking.

Laten we bedenken, dat we verlost worden door het bad der wedergeboorte, en vernieuwing van de Heilige Geest (Titus 3:5). Cornelius had de eerste ervaring reeds gemaakt, was wedergeboren, maar had nog niet de vernieuwing of de doop met de Heilige Geest ontvangen. Hij had nog niet de volheid ontvangen, het beloofde erfdeel van alle gelovigen. “En hij heeft ons verhaald, hoe hij een engel gezien had, die in zijn huis stond, en tot hem zeide: Zend mannen naar Joppe, en ontbied Simon, die toegenaamd is Petrus; die woorden tot u zal spreken, door welke gij zult zalig worden, en geheel uw huis. En toen ik begon te spreken, viel de Heilige Geest op hen, gelijk ook op ons in het begin. En ik werd gedachtig aan het woord des Heeren, hoe Hij zeide: Johannes doopte wel met water, maar gij zult

gedoopt worden met de Heilige Geest” (Hand.11:13 t/m 16). “En nu, broeders, ik beveel u Gode, en het woord Zijner genade, Die machtig is u op te bouwen, en u een erfdeel te geven onder al de geheiligden” (Hand.20:32). “Opdat de zegening van Abraham tot de heidenen komen zou in Christus Jezus, en opdat wij de belofte des Geestes verkrijgen zouden door het geloof” (Gal.3:14). Daartoe werd Petrus door God tot Cornelius gezonden. “Toen Petrus nog deze woorden sprak, viel de Heilige Geest op allen, die het Woord hoorden. En de gelovigen, die uit de besnijdenis waren, zoveel als er met Petrus waren gekomen, ontzetten zich, dat de gave van de Heilige Geest ook op de heidenen uitgestort werd. Want zij hoorden hen spreken met vreemde talen en God groot maken” (Hand.10:44-46). „Opdat de offerande der heidenen aangenaam worde, geheiligd door de Heilige Geest” (Rom.15:16).

Paulus

Er was een tijd dat Paulus een vijand was van de godsdienst van Jezus. Hij was toen „een godslasteraar, een vervolger en een verdrukker”. Deze tijd bedoelt hij, wanneer hij zich de voornaamste onder de zondaren noemt. “Die te voren een godslasteraar was, en een vervolger, en een verdrukker; maar mij is barmhartigheid geschied, daar ik het onwetend gedaan heb in mijn ongelovigheid. Doch de genade van onze Heere is zeer overvloedig geweest, met geloof en liefde, die er is in Christus Jezus. Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken, van wie ik de voornaamste ben” (1Tim.1:13-15). Eens ontving hij brieven van de hogepriester om naar Damaskus te reizen, om daar alle mannen en vrouwen gevangen te nemen, die van het geloof in Jezus waren, en hen gebonden naar Jeruzalem te brengen. Met die opdracht ging hij op reis.

Zijn bekering. Kort tevoren had hij nog ingestemd met de dood van Stéfanus. Hij had de rede van Stéfanus voor de hoge raad mede aangehoord, die hen allen door het hart was gegaan. Hij stond als ooggetuige erbij toen ze deze heilige man dood stenigden, die toch vol van de Heilige Geest was. Hij hoorde zijn vurig getuigenis, dat hij de hemel open zag en de Zoon des mensen staande ter rechterhand Gods. Hij hoorde zijn liefdevol gebed, dat hij stervende nog opzond: “Heere, reken hun deze zonde niet toe”.

Heel beslist maakten deze gebeurtenissen een indruk op zijn gemoed, en ongetwijfeld werd de herinnering daaraan in hem wakker, toen hij op weg was naar Damaskus. Mij schijnt het tenminste toe, dat zijn hart begon te ontwaken toen hij daarover nadacht. Maar hoe het hem innerlijk ook vergaan is, toen hij nabij Damaskus kwam, lezen we: “Hem omscheen schielijk een licht van de hemel; En ter aarde gevallen zijnde, hoorde hij een stem, die tot hem zeide: Saul, Saul! wat vervolgt gij Mij? En hij zeide: Wie zijt Gij, Heere? En de Heere zeide: Ik ben Jezus, Die gij vervolgt. Het is u hard, de verzenen tegen de prikkels te slaan. En hij, bevende en verbaasd zijnde, zeide: Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?” Hand.9:3-6.

Sommigen zeggen dat dit slechts een opwekking inhiel, maar wij beweren, dat dat niet steekhoudend is. Op het zelfde ogenblik, dat Paulus zijn positie en toestand ontdekte, gaf hij zijn verzet op, en gaf zich zonder meer over aan de Heere, toen hij zei: “Wat wilt Gij dat ik doen zal?” Hij was bekend met de leer van Johannes de Doper over berouw en bekering; hij was eveneens bekend met het leven en sterven en de leer van Jezus en was nu overtuigd van Zijn glorieuze opstanding; “En ten laatste van allen is Hij ook van mij, als van een ontijdig geborene, gezien” (1 Kor.15:8). Dan was het niet moeilijk te geloven, en zijn onmiddellijke onderwerping aan de Opgestane bracht hem vergeving van zijn zonden. Saulus werd door Ananias erkend als een geliefde broeder. De heerlijkheid van het

licht, dat in zijn hart viel (zie 2 Kor.4:6) en dat hem rondom omscheen, verblinde zijn ogen (zie Hand.22:11).

Een ander bewijs van zijn bekering op dit tijdstip is zijn eigen bericht, dat hem juist hier de beroeping en de opdracht gegeven werd, het Evangelie van de verlossing aan de heidenen te verkondigen: “Om hun ogen te openen, en hen te bekeren van de duisternis tot het licht, en van de macht van de satan tot God; opdat zij vergeving der zonden ontvangen, en een erfdeel onder de geheiligden, door het geloof in Mij” (Hand.26:18). Zou God zulk een belangrijke roep en opdracht iemand geven, die nog onbekeerd was? Dat zou dwaas zijn.

Zijn heiligmaking. Drie dagen nadat Paulus bekeerd was, kwam een discipel van de Heere genaamd Ananias in het huis, waar hij zich ophield, “en de handen op hem leggende, zeide hij: Saul, broeder! de Heere heeft mij gezonden, namelijk Jezus, Die u verschenen is op de weg, die gij kwaamt, opdat gij weer ziende en met de Heilige Geest vervuld zoudt worden. En terstond vielen af van zijn ogen gelijk als schellen, en hij werd terstond weer ziende” (Hand.9:17-18). Hier ontving Paulus de Heilige Geest, dat wil zeggen, hij werd geheiligd. “Doch Saulus (die ook Paulus genaamd is), vervuld met de Heilige Geest, en de ogen op hem houdende” (Hand.13:9). Paulus werd bekeerd en geheiligd in het jaar 35 na Chr.. Nu willen we Paulus zelf zijn getuigenis laten geven en zijn uitspraken aanhoren over zijn wandel in de heiligmaking:

In het jaar 54 na Chr.: “Gij zijt getuigen, en God, hoe heilig, en rechtvaardig, en onberispelijk wij u, die gelooft, geweest zijn” (1 Thess.2:10).

In het jaar 58 na Chr.: “Ik ben met Christus gekruisigd; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft” (Gal.2:20).

In het jaar 59 na Chr.: “Weest mijn navolgers, gelijk ook ik

van Christus” (1 Kor.11:1).

In het jaar 60 na Chr.: “Ik heb met alle goed geweten voor God gewandeld tot op deze dag” (Hand.23:1). Lezer, kunt u dat getuigen? Maar hoor verder: “En hierin oefen ik mijzelf, om altijd een onergerlijk geweten te hebben bij God en de mensen” (Hand.24:16). “Wij, die aan de zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in haar leven?” (Rom.6:2).”Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is” (Rom.6:6). Hier getuigt Paulus, dat hij de zonde afgestorven is en niet langer daarin leeft; dat wil zeggen, niet langer zondigt. Dit is, waarom hij altijd een goed geweten bewaarde. Hij getuigt eveneens, dat ook bij hem de oude mens, de vleeselijke gezindheid, gekruisigd en in de dood is.

In het jaar 64 na Chr.: “Zovelen dan als wij volmaakt zijn, laat ons dit gevoelen” (Fil.3:15). Hier getuigt Paulus van zijn ervaring van de volmaaktheid. Hij maakte deze ervaring, toen hij geheiligd werd; “Want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden. En de Heilige Geest getuigt het ons ook” (Hebr.10:14-15). Wat was zijn hoop voor de toekomst met zulk een ervaring in het hart? “Want het leven is mij Christus, en het sterven is mij gewin ... hebbende begeerte, om ontbonden te worden en met Christus te zijn; want dat is zeer verre het beste” (Fil.1:21-23). Nu zijn laatste getuigenis:

In het jaar 66 na Chr.: “Want ik word nu tot een drankoffer geofferd, en de tijd van mijn ontbinding is aanstaande. Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden; Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in die dag geven zal” (2 Tim.4:6-8).

Het leven van Paulus was waarlijk een voorbeeld van bijbelse heiligheid. Maar toch zijn er mensen, die ondanks al deze getuigenissen, de vermetelheid hebben te beweren, dat Paulus gedurende zijn gehele leven een ellendige

zondaar is geweest; en de meeste tegenstanders van de heiligingleer nemen Paulus als bewijs, dat wij in dit leven niet heilig gemaakt kunnen worden. Gewoonlijk halen zij Romeinen⁷ aan en zeggen, dat Paulus daarin de toestand van zijn hart beschrijft, zoals het was toen hij deze brief schreef. Daarin verdraaien zij de Schrift niet alleen tot hun eigen verdoemenis, maar voeren ook anderen op dwaalwegen.

“Gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade” (Rom.6:14). Dit was het onderwerp, dat Paulus wilde belichten. Het schijnt, dat enkelen in de gemeente over dit punt in verwarring waren, en door valse leraars aangespoord werden, om naast het Evangelie nog de wet van Mozes te houden. Paulus wilde de Romeinen hierover opheldering geven, en om dit des te beter te kunnen doen, vergelijkt hij de werking van de volkomen verlossing door het Evangelie der genade met de rechtvaardiging door de wet. De werking van het Evangelie stelt hij ons voor ogen in Romeinen 6. Hij toont hier, dat onder het Evangelie een ervaring en een toestand bewerkt wordt, in welke wij de zonde afgestorven, van haar vrij geworden zijn; een toestand waarin wij God kunnen dienen kunnen in heiligheid en gerechtigheid.

Leg nu deze uiteenzetting over de twee genadewerken terzijde en lees nu Romeinen 6 heel zorgvuldig door. Onderzoek dan hoofdstuk 7 en zie hoe hij de rechtvaardigmaking, die de Israëliet onder de wet verkreeg, daarmee vergelijkt. Reeds in vers 1 zegt hij: “Ik spreek tot hen, die de wet verstaan”. Welke wet? Uit de verzen 2-7 ziet men, dat het de door Christus vervulde en afgeschafte wet van de tien geboden is. Zo beschrijft hij ons in de volgende verzen alleen de ervaring van hen, die de wet kennen, en onder de wet zijn. Maar Gode zij dank, wij zijn bevrijd van de wet, de wet afgestorven, en onder een beter testament, het verbond der genade.

Paulus was onder de wet geboren en opgevoed en

leefde onder de wet tot de tijd van zijn bekering. In de verzen 7-11 beschrijft hij zijn toestand in de jaren van zijn onmondigheid, en hoe hij tot het bewustzijn geraakte van zijn verdoemenswaardigheid, toen hij tot de jaren van de verantwoordelijkheid en van de erkenning van de wet kwam. In de verzen 14-23 beschrijft hij zijn ervaring onder de wet. Werkelijk, het lijkt op een onherkenbaar schilderij! Het toont ons, dat terwijl hij een verlangen had, het goede te doen, hij toch niet de daarvoor benodigde genade door de wet ontving, en zich gedreven voelde, tegen zijn betere erkenning in, aan de lusten van het vlees toe te geven, welke toestand hij als de wet der zonde kenmerkt. Lees voor een nog beter begrip hiervan ook Hebr.7:19; 9:7-10, 13; 10:1-4 en 11.

Maar laten we het Paulus zelf verklaren: In Rom.7:24 roept hij uit: “Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?” Zijn antwoord luidt: “Ik dank God, door Jezus Christus, onze Heere” (vs.25). Een andere vertaling zegt: „Ik dank God, dat ik verlost ben door Jezus Christus, onze Heere”. Hier zien we, dat hij duidelijk uitspreekt, dat hij uit de in de verzen 14-23 beschreven “ellendige toestand” verlost is. Maar lees nu ook nog Rom.8:1-4: “Zo is er dan nu geen verdoemenis voor hen, die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest. Want de wet van de Geest des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods. Want hetgeen voor de wet onmogelijk was, omdat zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zedende in gelijkheid van het zondige vlees, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees, Opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons, die (sedert wij verlost zijn) niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest”. Dit maakt ons alles duidelijk. De wet der zonde, die in Paulus de dood bewerkte (zie Rom.7:13-23) en waarvan hij door de wet van het Oude Testament niet bevrijd kon worden (zie Rom.8:3-4) is nu van hem

weggenomen. Hij is daarvan vrij gemaakt door Jezus Christus. Hier stelt hij de wet des Geestes, die levend maakt, wat in het Nieuwe Testament besloten ligt, in de plaats van de oude wet; “Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn” (Joh.8:36) . “Want de wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden” (Joh.1:17). “En uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, ook genade voor genade” (Joh.1:16). “Veel meer zullen zij, die de overvloed van de genade en van de gave der rechtvaardigheid ontvangen, in het leven heersen door die Ene, namelijk Jezus Christus” (Rom.5:17).

De apostelen dringen de gelovigen tot de ervaring van het tweede genadewerk

De Romeinen

Niemand zal er toch aan twijfelen, dat de Romeinen ten tijde dat Paulus aan hen schreef, geen kinderen Gods waren. Ze worden daar genoemd “geroepen van Jezus Christus... geliefden Gods...geroepen heiligen”, en hun geloof wordt in de gehele wereld verkondigd. “Onder welke gij ook zijt, geroepen van Jezus Christus! Allen, die te Rome zijt, geliefden Gods, en geroepen heiligen, genade zij u, en vrede van God, onze Vader, en de Heere Jezus Christus. Eerst dank ik mijn God door Jezus Christus over u allen, dat uw geloof verkondigd wordt in de gehele wereld” (Rom.1:6-8). Maar Paulus verlangde er naar hen te zien om hen verder te versterken, “want ik verlang om u te zien, opdat ik u enige geestelijke gave mocht mededelen, opdat gij versterkt zoudt worden” (vs.11) of, zoals Petrus het schrijft: “De God nu aller genade... Die volmake, bevestige, versterke en fundere u” (1 Petr.5:10). Paulus doet moeite om hen te tonen, dat deze toestand door verdere oefening van het geloof bereikt wordt. “Want de rechtvaardigheid Gods wordt erin geopenbaard uit het geloof tot geloof; gelijk geschreven is; Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven” (Rom.1:17), en in het bijzonder in het volgende: “Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onze Heere Jezus Christus; Door Wie wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade, in welke wij staan, en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods” (Rom.5:1-2).

Gerechtvaardigd door het geloof, bezaten zij vrede bij

God. Maar zij waren nog niet gefundeerd in de volkomen heiligmaking. Hij toonde hen, dat behalve de stand van de rechtvaardigmaking nog een andere ervaring voor hen lag, door de toegang in het geloof tot de blijvende genade van de bevestiging en fundering, en door Christus alleen kwamen zij daartoe dat ze niet alleen de toekomstige heerlijkheid, maar ook in de verdrukkingen konden roemen. “En niet alleen dit, maar wij roemen ook in de verdrukkingen” (Rom.5:3).

Verder vermaant hij hen in Rom.6:13 tot deze toestand door te dringen: “Maar stelt uzelf Gode, als uit de doden levend geworden zijnde, en stelt uw leden Gode tot wapenen der gerechtigheid”. In dezelfde zin lezen we in Rom.12:1 en 2: “Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst ... opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehagelijke en volmaakte wil van God is”. “Want dit is de wil van God, uw heiligmaking” (1Thess.4:3). “Alzo stelt nu uw leden, dienstbaar aan de gerechtigheid, tot heiligmaking” (Rom.6:19). Woordelijk betekent dit: Zo geeft nu uw leden over aan de gerechtigheid tot knechten tot heiligmaking.

Kan het nog duidelijker geleerd worden? De broeders te Rome waren wedergeboren, van de dood tot het leven doorgedrongen, uit de doden levend geworden, en nu gebiedt Paulus hen, hun lichamen tot een offer te stellen, tot heiligmaking. Dit moet niet in het doodsuur pas geschieden, maar „nu”, dat betekent in het heden.

De Korintiërs

Paulus noemt de Korintiërs: “broeders”, de “gemeente Gods”, “Gods akkerwerk”, “Gods gebouw”, “van Hem zijt gij in Christus Jezus”, “kinderen in Christus”. Ze geloofden en waren gedoopt; “en velen van de Korinthiërs, hem horende, geloofden en werden gedoopt” (Hand.18:8). Dit is

afdoende bewijs, dat ze geen afvalligen waren, toen Paulus aan hen schreef: “Aan de gemeente Gods, die te Korinthe is, de geheiligden in Christus Jezus, de geroepen heiligen” (1 Kor.1:2) en “maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd” (1 Kor.6:11). Enkelen hadden de genade van de heiligmaking verkregen, maar de meesten waren nog vleselijk. “En ik, broeders, kon tot u niet spreken als tot geestelijken, maar als tot vleselijken, als tot jonge kinderen in Christus. Ik heb u met melk gevoed, en niet met vaste spijs; want gij vermocht toen nog niet; ja, gij vermoogt ook nu nog niet. Want gij zijt nog vleselijk; want omdat onder u nijd is, en twist, en tweedracht, zijt gij niet vleselijk, en wandelt gij niet naar de mens?” (1 Kor.3:1-3). Dat wil niet zeggen, dat zij de genade Gods verloren hadden, maar zij waren nog vleselijk gezind, wat inhield dat zij nog niet uit de toestand van de jonge kinderen voortgeschreden waren tot de toestand, waar de vleselijke gezindheid afgelegd is en alleen de geestelijke natuur heerst; zie Gal.5:24-25.

Deze broeders werden door Paulus vermaand om tot de volmaaktheid in de heiligmaking voort te gaan. “En wij wensen ook dit, namelijk uw volmaking” en “Voort, broeders, weest blijde, wordt volmaakt” (2 Kor.13:9 en 11). Zij zouden de heiligmaking voleindigen. “Dewijl wij dan deze belofte hebben, geliefden, laat ons onszelf reinigen van alle besmetting des vleses en des geestes, voleindigende de heiligmaking in de vreze Gods” (2 Kor.7:1) en “En in dit vertrouwen wilde ik te voren tot u komen, opdat gij een tweede genade zoudt hebben” (2 Kor.1:15). Hier zien we het verlangen van Paulus tot uitdrukking gebracht, om zelf tot hen te mogen komen, om hen in deze ervaring binnen te leiden.

De Thessalonicensen

De Thessalonicensen waren waarachtig bekeerd. Paulus schrijft aan hen als de gemeente “welke is in God de Vader,

en de Heere Jezus Christus”. Hij zegt verder: “Wij danken God altijd over u allen ... zonder ophouden gedenkende het werk uws geloofs, en de arbeid der liefde, en de verdraagzaamheid der hoop Wetende, geliefde broeders, uw verkiezing van God; Want ons Evangelie is onder u niet alleen in woorden geweest, maar ook in kracht, en in de Heilige Geest, en in vele verzekerdheid; gelijk gij weet, hoedanigen wij onder u geweest zijn om uwentwil. En gij zijt onze navolgers geworden, en van de Heere, het Woord aangenomen hebbende in vele verdrukking, met blijdschap des Heiligen Geestes. Alzo dat gij voorbeelden geworden zijt voor al de gelovigen in Macedónië en Acháje. Want van u is het Woord des Heeren ruchtbaar geworden niet alleen in Macedónië en Acháje, maar ook in alle plaatsen is uw geloof, dat gij op God hebt, uitgegaan, want zijzelf verkondigen ... hoe gij tot God bekeerd zijt van de afgoden, om de levende en waarachtige God te dienen” (1 Thess.1:1-9). Verdere bewijzen voor hun bekering zijn hier niet nodig.

Ook waren zij niet teruggevallen. Paulus was te Athéne en zond Timótheüs tot hen, om hen te “versterken, en te vermanen aangaande hun geloof” (1 Thess.3:1-2). Timótheüs kwam terug bij Paulus en bracht hem de goede boodschap van hun geloof en liefde. Uit deze berichtgeving putte “de apostel in de verdrukking” troost; zie 1 Thess.3:6-7. Hier zien we, dat Timótheüs aan Paulus een bevredigend bericht over de geestelijke toestand van de Thessalonicensen bracht. Terwijl zij dus een goede ervaring in de rechtvaardigmaking door het geloof hadden beleefd, wat ontbrak hen dan nog?

“Nacht en dag zeer overvloedig biddende, om uw aangezicht te mogen zien, en te volmaken, wat aan uw geloof ontbreekt” (1 Thess.3:10). Wat ontbrak hen of wat misten zij? “Opdat Hij uw harten versterke, om onberispelijk te zijn in heiligmaking, voor onze God en Vader” (1 Thess.3:13). “Want dit is de wil van God, uw heiligmaking”

(1 Thess.4:3). “Want God heeft ons niet geroepen tot onreinheid, maar tot heiligmaking” (vs.7). “En de God des vredes Zelf heilige u geheel en al; en uw geheel oprechte geest, en ziel, en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst van onze Heere Jezus Christus. Hij, Die u roept, is getrouw, Die het ook doen zal” (1 Thess.5:23-24). “Maar de Heere is getrouw, Die u zal versterken en bewaren van de boze” (2 Thess.3:3). “Die zal u bevestigen en bewaren van de boze” (Duitse Elberfelder vertaling).

De Hebreëën

Men zal niet kunnen loochenen, dat deze mensen ten tijde dat Paulus hen schreef kinderen Gods waren. Hij noemde hen “heilige broeders” (Hebr.3:1). Ze waren kinderen Gods die “melk” nodig hadden, Hebr.5:12, ze waren, precies zoals Petrus hen noemt: nieuwgeboren kinderkens, die begerig zijn naar de redelijke onvervalste melk, opdat ze daardoor zouden opwassen; zie 1 Petr.2:2.

Door de bekering kwamen ze in deze toestand; zie Matth.18:3. De apostel zegt verder van de Hebreëën: „Gij zijt gekomen tot de berg Sion... en de Gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijnEn tot de Middelaar van het nieuwe testament, Jezus, en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel” (Hebr.12:22-24). In hen woonde echter nog de oude natuur, de vleselijke gezindheid. Paulus noemt het in deze brief: “de zonde, die ons lichtelijk omringt” (Hebr.12:1). Andere vertalingen zeggen: “de zonde, die ons zo vast omsluit (als een gordel) of: “de ons zo licht verstrikkende zonde”. Door zijn verhandeling toont Paulus deze reeds heilige broeders, dat nog een ervaring voor hen ligt, die hen tot nu toe vreemd was. In de hoofdstukken drie en vier van deze brief, maakt Paulus een vergelijking tussen de kinderen Israëls voor wat betreft hun ervaring in de woestijn en de kinderen Gods in het nieuwe verbond, die nog niet volkomen verlost zijn; evenzo tussen Kanaän, als

het doel van hun uittocht uit Egypte, en de geestelijke rust waarin diegenen ingaan, die volgens Paulus in Romeinen 1:17 en 5:2 door geloof tot geloof de gerechtigheid verkrijgen, die door Jezus Christus verworven is voor Zijn volk. God had de kinderen Israëls, die uit Egypte uittrokken, toegezegd dat ze de rust in het land Kanaän zouden ingaan. Het geslacht dat uittrok uit Egypte, ging echter niet in deze rust in, vanwege hun ongeloof. “En aan wie heeft Hij gezworen, dat zij in Zijn rust niet zouden ingaan, anders dan aan hen, die ongehoorzaam geweest waren? En wij zien, dat zij niet hebben kunnen ingaan vanwege hun ongeloof” Hebr.3:18-19.

We hebben al eerder in deze verhandeling gezien, dat het tijdelijke Kanaän een voorbeeld voor de ervaring van het volle heil is. God had door Mozes gezegd, dat de Heere hun God hen tot rust wilde brengen van alle vijanden om hen heen in het land; (Deut.25:19). Door het uitroeien van alle in het land geboren en gevestigde Kanaänieten, zouden zij het land innemen en „rust” vinden.

Hoe duidelijk stelt dit de toestand van de volkomen verlossing voor, die wij in Jezus hebben. De verschillende slechte neigingen – hoogmoed, eigennuttigheid, naijver, eigenliefde, vrees, gierigheid, toorn, lusten en dergelijke, zijn ons aangeboren en zijn innerlijke vijanden. Christus heeft echter de “zonde in het vlees” veroordeeld: “Want de wet van de Geest des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods” (Rom.8:2) en de werken des duivels verbroken: “Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou” (1Joh.3:8), toen Hij deze op Zich nam en ons door Zijn dood daarvan bevrijdde (Rom.6:6-14 en 8:1-9). Zo vervulde Hij het woord van Luk.1:74-75 “dat wij, verlost zijnde uit de hand van onze vijanden, Hem dienen zouden zonder vrees. In heiligheid en gerechtigheid voor Hem, al de dagen van ons leven”. Niet één van deze vijanden mag zich in het hart verbergen, dat de Heere volkomen is toegewijd.

Volmaakte liefde drijft de vrees uit, en de ziel verzinkt in volmaakte vrede, zij bevindt zich in een haven der rust, een rust waarvan Jesaja profeteerde: “En het werk der gerechtigheid zal vrede zijn; en de werking der gerechtigheid zal zijn gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid. En mijn volk zal in een woonplaats des vredes wonen, en in welverzekerde woningen, en in stille geruste plaatsen” (Jes.32:17-18).

Dit is het land, dat genoemd wordt: „Mijn lust is in haar! ... het getrouwde; want de HEERE heeft een lust in u, en uw land zal getrouwd worden” (Jes.62:4), als Jezus de Bruidegom van de volkomen verlostte ziel is. Hier stroomt de vrede als een rijke vloed en de blijdschap houdt steeds aan en de dankbaarheid eindigt nooit. Zelfs in tijden van aanvechtingen, onaangenaamheden, teleurstellingen, verdrukking, tegenstand en misverstanden, ja ook onder vervolgingen. Hier ontvangt de ziel een vette maaltijd en is bevredigd. Dit gaat zover uit boven de toestand van de tegenwoordige zogenaamde belijders van het christendom, dat ze heel natuurlijk tot de gevolgtrekking komen, dat het zo worden zal in een toekomstig duizendjarig rijk of pas na de dood. Maar Gode zij dank, de waarachtig verlostten vinden het bevestigd in de tegenwoordige ervaring. “Wij, die geloofd hebben, gaan (in de onvoltooid tegenwoordige tijdsvorm) in de rust” (Hebr.4:3). Halleluja! Zo ziet men, deze toestand van rust verkrijgt men door het geloof.

De Hebreeuwse broeders, hoewel zij reeds bekeerd waren, hadden deze ervaring nog niet gemaakt. Derhalve waarschuwt Paulus en spoort hen aan met de volgende woorden: “Laat ons dan ons benaarstigen, om in die rust in te gaan; opdat niet iemand in hetzelfde voorbeeld der ongelovigheid valle” (Hebr.4:11). “Daarom ... laat ons tot de volmaaktheid voortvaren” (Hebr.6:1). “Daar wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben, om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, op een verse en levende weg, welke Hij ons ingewijd heeft door het

voorhangsel, dat is, door Zijn vlees; zo laat ons toegaan met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, onze harten gereinigd zijnde van het kwaad geweten” (Hebr.10:19-22).

Deze “broeders” waren in hun hart al “los van het kwaad geweten”, dat wil zeggen, ze waren bekeerd en hun zonden waren hen vergeven; en nu spoort de apostel hen aan, om door het voorhangsel in het heilige der heiligen van de tabernakel door te dringen, om volkomen geheiligd te worden. Dit zou geschieden, niet door verplaatsing van de aarde in de hemel, d.w.z. door de dood, maar “door het bloed van Jezus Christus”. “De God nu des vredes ... door het bloed Die volmake u” (Hebr.13:20-21). “Want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt (volkomen gemaakt) degenen, die geheiligd worden” (Hebr.10:14). Ook beleerde Paulus hen, dat de hemelse Vader hen als “zonen Gods, kastijden en bestraffen” wilde; om ze door de innerlijke doding tot de kruisiging van het eigen wezen, de oude mens, te brengen (zie Hebr.12:5-9), en hen hun verdorven innerlijk bloot te leggen, met het scherpe zwaard van het Goddelijk Woord; “Want het Woord Gods is levend en krachtig, en scherpsnijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling van de ziel, en van de geest, en van de samenvoegselen van het merg, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten. En er is geen schepsel onzichtbaar voor Hem; maar alle dingen zijn naakt en geopend voor de ogen van Hem, met Wie wij te doen hebben” (Hebr.4:12-13). Deze kastijding en het doden van de eigen wil, het goede aanzien bij de mensen, enz. zou hen echter, wanneer die nog aanwezig was, niet tot vreugde, maar tot droefheid zijn; maar het diende echter tot hun nut, opdat zij Zijn heiligheid deelachtig zouden worden; “Maar Deze kastijdt ons tot ons nut, opdat wij Zijn heiligheid zouden deelachtig worden” (Hebr.10:11). Ook vermaant hij hen, dat zonder heiligmaking niemand de Heere zien zal; “Jaagt de vrede na met allen, en

de heiligmaking, zonder welke niemand de Heere zien zal” (Hebr.12:14).

De brief van Johannes

Johannes richt zijn eerste brief aan de geliefde kinderkens, waarvan de zonden vergeven waren; (zie 1 Joh.2:12). Zij waren kinderen Gods; (zie 3:1-2). Het bijzondere doel van zijn brief was, “opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben, en deze onze gemeenschap ook zij met de Vader, en met Zijn Zoon, Jezus Christus. En deze dingen schrijven wij u, opdat uw blijdschap vervuld zij” (1 Joh.1:3-4). Zijn zorg was, dat ook zij dezelfde heerlijke volheid van blijdschap genieten zouden, die zijn deel was, dus dat hun gemeenschap ook vervolmaakter zou zijn. Men ziet dus, dat ze nog niet geheiligd waren.

Maar hoe beschrijft hij hen de toestand van de rechtvaardigmaking, waarin zij zich in die tijd bevonden? “En nu, kinderkens, blijft in Hem” (2:28). “Een ieder, die in Hem blijft, die zondigt niet” (3:6). “Die zegt, dat hij in Hem blijft, die moet ook zelf alzo wandelen, gelijk Hij gewandeld heeft” (2:6). “Mijn kinderkens, ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet zondigt” (2:1). “Kinderkens, dat u niemand verleide Die de zonde doet, is uit de duivel ... Hierin zijn de kinderen Gods en de kinderen des duivels openbaar” (3:7-10). “Wij weten, dat een ieder, die uit God geboren is, niet zondigt” (5:18).

Hier wordt ons de toestand van de rechtvaardigmaking voorgehouden en in deze toestand moeten bekeerden leven, om in Christus te kunnen blijven. Maar om ze niet in de waan te laten geraken, dat hoewel ze in hun eerste ervaring zonder daadzonden konden en moesten zijn, zo waarschuwt hij hen voor de dwaling, dat ze al bevrijd waren van de erfzonde, als hij schrijft: “Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij onszelf, en de waarheid is in ons niet” (1:8). Zouden zij van deze innerlijke vijanden al bevrijd zijn in de door hen genoten staat van de

rechtvaardigmaking, dan zou hun blijdschap immers al volkomen geweest zijn en evenzo hun gemeenschap. Maar Johannes toont de kinderkens ook een weg, hoe zij van deze innerlijke vijanden, de inwonende zonde, bevrijd konden worden: “Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid” (1:9). Weer zien we hier de “dubbele genezingskuur” voor de zonde. 1. Vergeving. 2. Onder de zelfde voorwaarde van het bekennen van onze zondige natuur, reinigt het bloed van Jezus Christus ons “van alle ongerechtigheid”. “Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde” (1:7).

Terwijl dus de apostel de kinderkens, de pas nieuw bekeerden in vs.8 voor de dwaling waarschuwt, dat “ze geen zonde hebben”, zo leert hij heel beslist in de verzen 7 en 9, dat, wanneer zij met een oprechte bekentenis van hun toestand tot God komen, en de gestelde voorwaarden van de wandel in het licht nakomen, het bloed van Jezus Christus hen reinigen zal van alle onreinheid, van alle ongerechtigheid. “En een ieder, die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is” (3:3), en wordt uit goddelijke macht der genade rechtvaardig gemaakt, “gelijk Hij rechtvaardig is” (3:7).

Maar heeft God ons deze ervaring toegedacht voor de tegenwoordige tijd? “Hierin is de liefde bij ons volmaakt, opdat wij vrijmoedigheid mogen hebben in de dag des oordeels, namelijk dat gelijk Hij is, wij ook zijn in deze wereld” (4:17).

Besluit

„En dat mij Uw goedertierenheden overkomen, o HEERE! Uw heil, naar Uw toezegging” Ps.119:41. “Heer, laat mij Uw genade wedervaren, Uw hulp naar Uw Woord”, zegt een Duitse vertaling.

Geliefde lezer, sta een ogenblik stil; u bent op de weg naar de eeuwigheid. De tijd draagt u met reuzenschreden onweerstaanbaar uw toekomst tegemoet. Alles hangt ervan af, dat de stand van uw verlossing in overeenstemming staat met Gods Woord en u nu deze verlossing geniet. In deze “laatste dagen” is het bedrog van de satan verschrikkelijk. Duizenden zielen geven gehoor aan de bedrieglijke leringen van de duivel en volgen dwaalgeesten na. Bedenk, uw verlossing moet in overeenstemming met Gods Woord zijn. In dit geschrift hebben we ons moeite gedaan, om Gods plan van de verlossing kort en bondig weer te geven en uit te leggen. “Indien iemand een andere leer leert, en niet overeenkomt met de gezonde woorden van onze Heere Jezus Christus, en met de leer, die naar de godzaligheid is, die is opgeblazen, en weet niets. Wijk af van dezulken” (1 Tim.6:3-5).

Indien u onbekeerd bent, belijd dan uw zonden en bekeer u, zodat uw zonden uitgedelgd mogen worden. Tenzij u uw zonden belijdt, zult u zeker omkomen.

Bent u echter een gelovige en heeft u nog strijd met de vleselijke gezindheid, vervul de voorwaarden, die Gods Woord u stelt in een kruisigen van het vlees met zijn lusten en begeerten van de zonde, (“Maar die van Christus zijn, hebben het vlees gekruisigd met de bewegingen en

begeerlijkheden” Gal.5:24) en sterft uzelf af, geef u over aan God tot uw reiniging en de God des vredes zal u door en door heiligen.

*“Hem nu, Die machtig is u van struikelen te bewaren,
en onstraffelijk te stellen voor Zijn heerlijkheid,
in vreugde, De alleen wijze God, onze Zaligmaker,
zij heerlijkheid en majesteit, kracht en macht,
beide nu en in alle eeuwigheid. Amen”
(Judas 24-25).*